

Betænkning afgivet af Europaudvalget den 27. maj 2005

Betænkning

over

Forslag til lov om Danmarks tilslutning til EU's forfatningstraktat (Danmarks ratifikation m.v. af traktat om en forfatning for Europa)

[af udenrigsministeren (Per Stig Møller)]

1. Udvalgsarbejdet

Lovforslaget blev fremsat den 31. marts 2005 og var til 1. behandling den 19. april 2005. Lovforslaget blev efter 1. behandling henvist til behandling i Europaudvalget. Udvalget anmoder om, at lovforslaget henvises til fornyet udvalgsbehandling efter 2. behandling.

Møder

Udvalget har behandlet lovforslaget i 3 møder.

Skriftlige henvendelser

Udvalget har i forbindelse med udvalgsarbejdet modtaget skriftlig henvendelse fra Keld Albrechtsen.

Spørgsmål

Udvalget har stillet 247 spørgsmål til udenrigsministeren til skriftlig besvarelse, som denne har besvaret.

2. Indstillinger og politiske bemærkninger

Et flertal i udvalget (V, S, KF, RV og SF) indstiller lovforslaget til *vedtagelse uændret*.

Venstres og Det Konservatives Folkepartis medlemmer af Europaudvalget støtter lovforslag nr. L 137 om Danmarks tilslutning til EU's forfatningstraktat.

Forfatningstraktaten er et bedre grundlag for det europæiske samarbejde end Nicetraktaten.

De fælles spilleregler tilpasses det udvidede EU og giver mulighed for, at EU også fremover kan være rammen om et effektivt samarbejde, når medlemskredsen udvides ud over de 25 nuværende medlemslande.

Forenkling og effektivitet samt åbenhed og demokrati er hovedoverskrifter for de tilpasninger, der lægges op til i forfatningstraktaten. Samtidig understreges det, at EU fremdeles er et frivilligt samarbejde mellem selvstændige lande. Kompetencefordelingen klargøres, så det tydeligere fremgår, hvad der er EU's kompetence, og hvad der er medlemslandenes kompetence.

Med forfatningstraktaten gives der bedre mulighed for at bekæmpe den internationale kriminalitet og terrorisme.

De danske forbehold videreføres i traktaten.

En styrket fælles udenrigspolitik giver Europa langt bedre mulighed for at medvirke til at udvikle demokrati og udbrede menneskerettighederne i dele af verden, hvor dette ikke er selvfølgheligheder.

Venstres og Det Konservative Folkepartis medlemmer af Europaudvalget kan anbefale et klart ja til forfatningstraktaten. For såvel Danmark som for hele EU er forfatningstraktaten et godt instrument til at løse de politiske opgaver, vi står over for.

Venstres og Det Konservative Folkepartis medlemmer af Europaudvalget ønsker, at Danmark ratificerer forfatningstraktaten efter en dansk folkeafstemning den 27. september 2005.

Efter det franske og hollandske nej er det tilfredsstillende, at Det Europæiske Råd på sit møde i Bruxelles den 16. og 17. juni 2005 vil drøfte situationen med henblik på at skabe klarhed over den videre proces.

Socialdemokratiets medlemmer af udvalget fremhæver, at Socialdemokratiet ubetinget støtter forfatningstraktaten og dermed L 137. De nye rammer giver bedre beslutningsmuligheder i det europæiske samarbejde, hvilket der er brug for ikke mindst efter EU's udvidelse: Europas grundlæggende værdigrundlag fremhæves, strukturen i samarbejdet forenkles (selv om det dog stadig er meget kompliceret), lovgivningsprocessen gøres mere åben, og der gives større indflydelse til de folkevalgte både i Europa-Parlamentet og i de nationale parlamenter, kompetencefordelingen mellem medlemsstaterne og EU's institutioner gøres tydelig, og samarbejdets karakter af delegeret myndighed fra suveræne europæiske stater understreges.

Det er Socialdemokratiets samlede vurdering, at EU med vedtagelsen af de nye rammer bedre vil kunne gøre noget ved fælles, grænseoverskridende problemer som ikke mindst arbejdsløshed, forurening og terror/kriminalitet, hvis den politiske vilje er til stede i medlemslandene. EU vil også kunne spille en mere konstruktiv rolle i en global sammenhæng med de nye rammers større vægt på en fælles udenrigspolitisk optræden.

Under udvalgsarbejdet er der i øvrigt skabt klarhed over en række påstande om den nye forfatningstraktat: EU-samarbejdet er ikke forløberen for en europæisk superstat. Det årlige budget svarer kun til 1 pct. af nationalindkomsterne i medlemsstaterne. Det eksisterende princip om EU-loves forrang for national lovgivning gælder kun på EU-relaterede områder, for den nye traktat kan selvfølgelig ikke tilsidesætte den danske grundlov eller noget andet lands forfatning. Indarbejdelsen af Charteret om Grundlæggende Rettigheder i selve traktaten indebærer ikke, at EU-Domstolen kan udvide sin myndighed ud over EU-rettens grænser. Medlemslandene har ikke pligt til oprustning, men til at forbedre deres militære muligheder for at opfylde fredsbevarende opgaver – og Danmark står i øvrigt fortsat uden for forsvarssamarbejdet i EU. Afsnit III i traktaten om fælles politikker er i det store og hele en videreførelse af tilsvarende bestemmelser i den gældende Nicetraktat med nogle få sympatiske ændringer. Dog sikres princippet om fælles beslutningstagning på alle politikområder – også landbrugspolitikken – således at Europa-Parlamentet og Rådet bliver ligeberettigede i EU's lovgivningsproces.

Socialdemokratiet skal i øvrigt henvise til den fremsynede aftale, der er indgået mellem fem partier, om en aktiv dansk europapolitik efter vedtagelsen af forfatningstraktaten. Socialdemokratiet står helt bag de tilkendegivelser, der er i den aftale, som sikrer, at vi er med til at benytte alle traktatens gangbroer og nødbremser set ud fra et ønske om en videreudvikling af det danske velfærdssamfund og en aktiv dansk profil i EU-samarbejdet.

På den baggrund agter Socialdemokratiet at medvirke til lovforslagets gennemførelse, og Socialdemokratiet støtter den tilrettelagte tidsplan inklusive den kommende folkeafstemning den 27. september 2005. Imidlertid har det markante nej ved både den franske og den hollandske folkeafstemning skabt tvivl om, hvorvidt traktaten i det hele taget kan gennemføres. Tvivlen er heller ikke blevet mindre af UK's lidt svævende meddelelser. Socialdemokratiet er enig med

statsministeren, når han offentligt har fremhævet, at denne tvivl må fjernes før den danske folkeafstemning. »Der må være noget at stemme om«, som statsministeren har formuleret det. Regeringerne i Frankrig, Holland og UK skylder deres europæiske partnere at give udtryk for både mulighed for og politisk vilje til at ratificere forfatningstraktaten i dens foreliggende form. Regeringen bør derfor aktivt søge at opnå den fornødne klarhed i forbindelse med mødet i Det Europæiske Råd den 16. og 17. juni. Ingen kan naturligvis give garantier, men det er helt afgørende, at det sandsynliggøres, at der stadig er en traktat at stemme om, og som kan gennemføres uanset udfaldet af folkeafstemningerne i Frankrig og Holland.

Det Radikale Venstres medlemmer af udvalget understreger, at Det Radikale Venstre siger ja til forfatningstraktaten, fordi den er bedre end Nicetraktaten og vil være en fremragende ramme for det europæiske samarbejde mellem snart mere end 25 lande. Tilblivelsen af forfatningstraktaten var en nyskabelse. Alle tidligere traktater blev forhandlet i lukkede rum mellem regeringer og embedsmænd. Denne gang er grundlaget skabt af Det Europæiske Konvent, der bestod af medlemmer fra 28 landes parlamenter og Europa-Parlamentet, repræsentanter fra regeringerne og Kommissionen samt nogle observatører. Arbejdet foregik i fuld åbenhed, og resultatet blev et forslag til en forfatningstraktat. Hovedparten af forslaget blev vedtaget af selve regeringskonferencen i 2004. Vi har aldrig før haft en så demokratisk arbejdsfacon, når der skulle udarbejdes en traktat eller traktatændring.

Men også selve forfatningstraktaten er en nyskabelse. Det eksisterende traktatgrundlag er stort set ulæseligt for alle, der ikke har studeret området eller arbejdet inden for det. Forfatningstraktatens grundlæggende to første dele kan faktisk læses og forstås. Resten er selvfølgelig ikke en læselet udgave alene af den grund, at det ikke er en forfatning. Det er faktisk en forfatningstraktat, og der må være mange paragraffer, hvis ikke al fortolkning skal overlades til domstolene. Det er simpelthen en nødvendighed med de mange paragraffer for sikre et samarbejde mellem så mange forskellige lande.

Det Radikale Venstre vil gerne fremhæve en række temaer, som er afgørende for Det Radikale Venstres helhjertede ja til traktaten:

- Det er for første gang nogen sinde i denne verden lykkedes at skabe et regionalt forpligtende samarbejde, der bygger på en række klare, universelle værdier som respekt for demokrati, ligestilling og mindretal. Det er faktisk enestående, at 28 lande – de 25 medlemslande og de 3 ansøgerlande – kan enes om et sådant grundlag. Det er aldrig set før, og Det radikale Venstre håber, at det bliver en model for andre regioner i verden. Derudover præciseres det i forfatningstraktaten, at unionen bygger på medlemsstaterne, og at unionen kun kan agere, hvis medlemsstaterne har givet unionen lov til det. Det er også præciseret, at landene kan melde sig ud, hvilket igen understreger, at det er en traktat og ikke en forfatning. Den gamle retorik om et stadig tættere samarbejde er væk og erstattet af målet om at fremme freden, værdierne og befolkningernes velfærd. Det vil sige, at der skal arbejdes for fuld beskæftigelse og sociale fremskridt på et bæredygtigt grundlag.
- Forfatningstraktaten gør samarbejdet langt mere demokratisk end tidligere, fordi åbenhed er et grundvilkår i beslutningerne. Beslutningsprocessen er forenklet og mere gennemskuelig. De nationale parlameters rolle er udvidet, både når det drejer sig om nærhedsprincippet, og når det drejer sig om en øget kontrolfunktion i samarbejdet om f.eks. bekæmpelse af kriminalitet. Europa-Parlamentet får mere indflydelse, og for første gang kan borgerne være med til at sætte en dagsorden. Et flertal af befolkningerne på 65 pct. er afgørende for, om et forslag kan forkastes eller vedtages, og borgernes rettigheder er præciseret, hvilket alt sammen er demokratiske grundvilkår og forbedringer.
- Forfatningstraktaten tager et tigerspring frem i bestemmelserne om unionens optræden udadtil. EU kan blive verdens sociale samvittighed, hvis vi vil leve op til målsætningerne om at bidrage

til fred, sikkerhed, solidaritet og udryddelse af fattigdom. EU får en udenrigsminister, der i kraft af sit permanente formandskab for Udenrigsministerrådet har gennemslagskraft og kan samordne og koordinere Europas holdninger og økonomiske indsats. Derfor får EU i fremtiden langt bedre muligheder for at handle samlet ud fra en fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik. Nu kan vi tage ansvar og handle, når verden omkring os har brug for støtte eller hjælp. Europa er allerede i dag en stærk økonomisk magt i verden, og i kraft af dette præger vi f.eks. WTO-forhandlingerne. Nu får vi mulighed for at blive en politisk magt. Vi kan præge udviklingen ved at sætte vore værdier i centrum. Men Europa får også mulighed for at agere, når det drejer sig om fredsbevarelse og konfliktforebyggelse. Derved bliver det muligt med et modspil og et medspil til USA, og det har verden brug for. Det har vi klart set, bl.a. i forbindelse med krigen i Irak. Den fælles sikkerheds- og forsvarspolitik udgør en integreret del af den fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik, men det er vigtigt at understrege, at det fortsat er de enkelte medlemslande, der suverænt bestemmer over deres egne forsvarsstyrker, altså til hvad og hvor de anvendes.

- Forfatningstraktaten gør det muligt at skabe et langt stærkere samarbejde om en lang række interne, grænseoverskridende problemer. Det Radikale Venstre vægter her det styrkede samarbejde om den fælles asyl- og indvandrerpolitik. Kun i fællesskab vil man finde humane løsninger. Det skal være slut med at skubbe problemerne rundt mellem landene. På det punkt står Danmark stadig uden for samarbejdet, hvilket er et kæmpe problem.

Det Radikale Venstre finder, at forfatningstraktaten er den ramme, der gør det muligt at skabe europæiske løsninger på grænseoverskridende problemer på et fælles grundlag. Det er op til borgerne og politikerne at fylde rammerne ud. Det Radikale Venstre har nogle klare politiske mål for dette samarbejde. Det Radikale Venstre vil som hidtil kæmpe for sunde madvarer, miljøet og forbrugerbeskyttelse. Det Radikale Venstre vil af med landbrugsstøtteordningerne, og Det Radikale Venstre vil sikre et europæisk indre marked, hvor der er tjek på de kemikalier, der er i alt lige fra cremer til børnelegetøj. Vi skal sikre, at olieforurenende skibe bliver opdaget og stillet til regnskab. Vi skal skabe et Europa, der satser på forskning og innovation, så vi kan erstatte udflytningen af arbejdspladser med nye muligheder. EU er mere og mere et politisk projekt, mindre og mindre en kamp mellem landene og mere og mere en kamp mellem forskellige politiske holdninger. Unionen er ikke i kraft af sig selv rød, gul, grøn, blå eller andre farver. Europa er, hvad vi gør det til, hvad befolkningerne i Europa ønsker, vi skal gøre Europa til. Hvis der er et flertal for grønne løsninger, så bliver der grønne løsninger. Hvis der er et flertal for sorte løsninger, så bliver der sorte løsninger. Sådan er det, for sådan er demokratiet, og derfor er det selvfølgelig vigtigt, at partier med de politiske holdninger, der giver et grønt Europa, også er på banen og deltager i det europæiske arbejde. Kun på den måde kan vi præge Europa og få en bæredygtig udvikling. Det er med de holdninger, at Det Radikale Venstre vil søge at præge fremtidens Europa. Hovedspørgsmålet er derfor ikke, om dette er den ideelle traktat. Spørgsmålet er, om forfatningstraktaten er en bedre ramme end den eksisterende. Det radikale Venstre er ikke i tvivl om, at svaret er ja, og derfor siger Det Radikale Venstre ja til lovforslaget og forfatningstraktaten.

Et *mindretal* i udvalget (DF og EL) indstiller forslaget til *forkastelse* ved 3. behandling.

Dansk Folkepartis medlemmer af udvalget udtaler:

Den 27. september 2005 skal den danske befolkning stemme om, hvorvidt vi ønsker en forfatning for Europa. Allerede under 1. behandling af dette lovforslag så vi, hvordan de, der støtter det, gerne vil have os til at tro, at der blot er tale om en opdatering af Nicetraktaten. Intet er mere forkert. Forfatningen indfører en helt ny magt- og retsstilling i Europa, som Dansk Folkeparti vender sig imod, og som alle partier godt ved, at befolkningerne ikke ønsker. Derfor gør støtterne alt, hvad der er muligt, for at vildlede. Alene ordet »forfatningstraktat« er vildledning. Forfatningen vedtages ved en traktat, men i det øjeblik traktaten er vedtaget i alle medlemslandene, er der en forfatning – en

grundlov – for Europa. Begrebet »forfatningstraktat«, som tilhængerne anvender, findes slet ikke i teksten. Derimod tales der side op og side ned om »forfatningen«. Ordet »forfatning« optræder mere end 200 gange.

Ved folkeafstemningen i Frankrig den 29. maj 2005 har et overvældende flertal på 54,1 pct. af de franske vælgere afvist den franske regerings stormagtsdrømme og tanken om en fælles grundlov for 25 europæiske nationer. På tidspunktet for denne betænkningss afgivelse er der kun få dage til afholdelse af en tilsvarende folkeafstemning i Holland, og meget tyder på, at også den hollandske befolkning vil underkende politikernes stormagtsprojekt. På denne baggrund burde det være en selvfølge, at den danske regering stillede vedtagelsen af L 137 i bero frem for igen og igen at fastholde, at regeringen insisterer på at gennemføre en folkeafstemning i Danmark om en forfatning, der i realiteten er faldet allerede ved den franske folkeafstemning.

Dansk Folkepartis medlemmer af udvalget finder det påfaldende, at den politiske elite i Danmark, der støtter ønsket om den fælles grundlov for EU's medlemslande, konsekvent afviser at gøre en aktiv indsats for at give befolkningen indsigt i forfatningens indhold. Dansk Folkeparti har i Folketinget stillet det meget selvfølgelige forslag, at regeringen skal lade forfatningen husstandsomdele (forslag til folketingsbeslutning nr. B 15, Folketinget 2004-05 (2. samling), fremsat den 11. marts 2005, jf. Folketingstidende tillæg A side 5225 og 5219). Forslaget blev førstebehandlet den 29. april 2005. Betænkning blev afgivet den 20. maj 2005. Regeringspartierne, S og RV tog afstand fra ønsket om at husstandsomdele forfatningen. Udgiften ved husstandsomdeling var af Statsministeriet anslået til 150 mio. kr. Da det senere af Dansk Folkeparti blev dokumenteret, at den virkelige udgift ville udgøre kun lidt over en tiendedel af dette beløb, nemlig ca. 16 mio. kr., var regeringens argument et andet, nemlig at man ikke ville påtvinge befolkningen at skulle modtage et dokument, som nogle måske ikke ønsker i deres brevkasse.

Dansk Folkepartis medlemmer af udvalget har følgende overordnede bemærkninger til forfatningen:

Symbolernes Europa

På alle væsentlige områder bliver EU med den nye forfatning til en stat. De symboler, vi normalt forbinder med noget nationalt, og som er identifikation på en stat, er opregnet i artikel I-8. Det er naturligvis ikke en tilfældighed, men har det meget klare politiske sigte, at EU ikke længere skal være en mellemstatslig organisation, men en stat med alt, hvad til stater hører. Derfor har man i artikel I-8 forfatningsfæstet, at unionen har et flag, unionen har en hymne, unionen har et motto, unionen har en mønt, ligesom unionen har en nationaldag. Disse symboler sender et utvetydigt signal om, at nationalstaternes tid er forbi. Fremtiden er unionens – og derfor må unionen udstyres med de tegn, der tidligere udgjorde de nationale holdepunkter. Det fastslås da også direkte i artikel I-7, at »Unionen har status som juridisk person«. Det betyder i realiteten, at Unionen ikke kun er et samarbejde mellem selvstændige stater, men at Unionen selv er en stat.

Mindre og mindre indflydelse for Danmark og andre små lande

Nu er symboler, mottoer og fælles hymne lidt luftige og ukonkrete begreber. Hvad der imidlertid ikke er luftigt, er de nye magtbalancer. Som bekendt er det Ministerrådet, der træffer de afgørende beslutninger. I dag har hvert land et fast antal stemmer. Men med forfatningen bliver det afgørende fremover landenes befolkningsstørrelser. Det betyder, at Danmarks indflydelse bliver nedreguleret til 1,17 pct. (5,3 mio./452 mio.). Med de forestående optagelser af Rumænien, Bulgarien og måske Tyrkiet vil de danske stemmевægte blive yderligere forringet. Det er et historisk anslag mod Danmarks selvstændighed som nation, når et flertal i Folketinget nu vil prøve at overtale befolkningen til at acceptere en europæisk grundlov, der på samme tid overfører nye magtområder

til Unionen og drastisk reducerer den danske – og andre små landes – indflydelse på afgørelserne. Det er et historisk svigt, som befolkningen forhåbentlig vil gennemskue og forhindre den politiske elite i at få held med.

De nye stemmeregler gavner entydigt de store lande. Kun Frankrig, Tyskland, Spanien, Italien og Storbritannien får mere magt. Alle andre mister indflydelse.

Samme tendens kan ses i de to andre afgørende magtorganer i EU. I Kommissionen skal vi i hver tredje 5-års-periode acceptere ikke at have nogen kommissær overhovedet og dermed været afskåret fra at fremsætte forslag i EU. I Europa-Parlamentet, hvor Danmark i dag har 14 medlemmer, sættes der en mindstegrænse på 6 medlemmer. Der er ingen tvivl om, at antallet af danskere i Europa-Parlamentet vil blive nedsat i takt med de udvidelser, som EU arbejder på. Bulgarien og Rumænien er allerede sikret medlemskab, og den 3. oktober 2005 – en uge efter, at danskerne har stemt om forfatningen – falder der afgørelse om at indlede forhandlinger med Tyrkiet om optagelse.

Antallet af medlemmer i Europa-Parlamentet er afgørende for den demokratiske repræsentation. Jo færre medlemmer Danmark får, des flere stemmer skal der til for at blive repræsenteret. Med de udvidelser, som unionen lægger op til, er der ingen tvivl om, at Danmark vil komme tættere og tættere på de 6 medlemmer. Dermed bliver spærregrænsen ved EU-parlamentsvalg her i landet 16,5 pct. Ved folketingsvalget i februar 2005 fik Dansk Folkeparti 13,2 pct., Det Konservative Folkeparti 10,3 pct., Det Radikale Venstre 9,2 pct., Socialistisk Folkeparti 6,0 pct. og Enhedslisten 3,4 pct. af stemmerne. Med de samme stemmetal til Europa-Parlamentet ville ingen af disse partier få et medlem valgt. Kun Venstre og Socialdemokraterne ville blive repræsenteret. Det er fremtidsudsigterne for de danske politiske partier og de folkelige bevægelser. Vi risikerer inden for nogle år et topartisystem, hvor en meget stor andel af de danske vælgere, måske endda et flertal af danske vælgere, ikke vil blive repræsenteret i Europa-Parlamentet – et meningsmonopol, der intet har med folkestyre at gøre.

Havde EU bare været et koordinationsorgan for handel, miljøstandarder og lignende tekniske forhold, kunne vi nok have levet med ikke at have så meget at skulle have sagt. Men med den nye forfatning, hvor det bliver en selvstændig målsætning for EU at blande sig i at sikre høj beskæftigelse, social beskyttelse, et højt uddannelsesniveau og et godt sundhedsniveau (jf. artikel III-117), må vi sige klart nej til at lade Danmark regulere af andre landes politikere. Det lyder naturligvis besnærende, når EU vil sikre høj beskæftigelse og et godt sundhedsniveau samt bekæmpe social udstødelse. Men realiteterne er, at EU på alle disse områder halter langt bag efter Danmark. Vores beskæftigelse er den højeste i Europa, vor økonomiske vækst er bedre end i Euroland, vor offentlige finanser har det bedre end Eurolands, vor folkesundhed er blandt de bedste og vor sociale sikkerhedsmodel er helt ukendt for langt hovedparten af medlemslandene. Når EU skal lovgive på disse områder, peger alt i retning af ringere forhold for Danmark. Derfor må vi sige fra over for, at EU skulle regulere disse centrale dele af velfærdspolitikken. De skal ikke afgøres i et organ, hvor andre landes politikere har tæt ved 99 pct. af stemmerne. De skal afgøres i Folketinget, hvor danske politikere har 100 pct. af stemmerne.

Overførsel af magt fra de folkevalgte til EU-Domstolen

Med den nye forfatning indtager fundamentale rettigheder en hidtil uset stor position i EU's magtudøvelse. Ikke nok med, at unionen efter artikel I-9, stk. 2, skal tiltræde den europæiske menneskerettighedskonvention, men hele del 2 er én lang opremsning af rettigheder, som fremover skal reguleres af EU's domstol. De fleste artikler i Charteret om Grundlæggende Rettigheder hører efter dansk tradition slet ikke hjemme i en forfatning, men derimod i Folketinget, hvor politikere – og ikke dommere – afgør og fastsætter danskernes rettigheder. Hvis forfatningen vedtages, bliver alle borgerlige rettigheder udstrakt til alle, som har lovligt ophold i EU, hvilket betyder, at alle

udlændinge i Danmark skal have samme rettigheder som danskerne. Når forfatningen taler om at sikre ytringsfrihed (artikel II-71), forsamlingsfrihed (artikel II-72) og erhvervsfrihed (artikel II -75) lyder det naturligvis smukt. Men de smukke ord dækker over en langt mere grim virkelighed, nemlig at al dansk retspraksis og forståelse af grundlovens bestemmelser (§§ 75, 77 og 79) vil blive underordnet den praksis, som EU-Domstolen vil lægge for dagen, for alle disse rettigheder og den fortolkning, som EU-Domstolen vil komme frem til, vil komme til at stå over det, de danske domstole og det danske Folketing beslutter. EU-retten og EU-dommene får ubetinget forrang for danske love og danske afgørelser.

Vores grundlovsretspraksis, der gennem 150 år har skabt en fasttømret dansk retstradition og retskultur, bliver fejlet til side af den nye forfatnings forrang. Grundloven og Højesteret bliver på alle områder, hvor EU-Domstolen regerer, uden betydning. De bliver sat ud af kraft. Men ikke nok med, at charteret om grundlæggende rettigheder sætter væsentlige dele af grundloven ud af kraft. I et omfang, som er helt ukendt for vor skandinaviske retstraditioner, opremses et utal af menneskerettigheder, der i mere end 50 artikler udhuler dansk suverænitet.

I al den tid vi har kendt EU, har EF-Domstolen opfattet sig selv som den myndighed, der skal forestå integrationen mellem medlemsstaterne i EU. Med en samvittighedsløs politisk anvendelse og udvidet fortolkning af Nicetraktatens artikel 220 om, at Domstolen »skal værne om lov og ret«, har Domstolen tiltaget sig magt i et omfang, der ikke kendes fra noget lignende internationalt magtorgan. Charteret er et knæfald for en udemokratisk overflytning af magt fra folkevalgte politikere til udpegede dommere og vil gøre det umuligt at forudsige, hvor EU-Domstolen vil sætte grænsen for, hvad EU må regulere – hvis der overhovedet bliver en grænse. Det går så vidt, at charteret fastsætter regler om indgåelse af ægteskaber (artikel II-69), om frihed for kunst og videnskab (artikel II-73), om asylret (artikel II-78), om kulturel, religiøs og sproglig mangfoldighed (artikel II-82), om børns rettigheder (artikel II-84), om stemmeret til kommunalvalg (artikel 100) og meget mere. På den baggrund er det helt utroværdigt – grænsende til det decideret løgnagtige – at påstå, at der skulle være tale om nogen form for afgrænsning af EU's magtområde.

Dansk Folkepartis medlemmer af udvalget bemærker, at der med til Dansk Folkepartis afvisning af EU-forfatningen og L 137 hører en række konkrete politiske forhold:

Fleksibilitetsbestemmelsen og passarellen

Forfatningen indfører i artikel I-18 et nyt begreb kaldet fleksibilitetsbestemmelsen. Med denne bestemmelse bliver EU's topmøder fremover i stand til at overføre videre mængder af hjemmelskompetencer til EU uden at holde folkeafstemninger forinden. Det er et demokratisk problem, at man giver EU's institutioner magt til at handle uden befolkningernes opbakning – og der må stilles spørgsmålstejn ved, om det lever op til grundlovens § 20, der fastsætter det som et krav til magtdelegation, at magten er defineret i »nærmere bestemt omfang«.

Endvidere indfører forfatningen i artikel 40, stk. 7, den såkaldte passarelle – dvs. en gangbro, over hvilken man uden videre kan gå fra enstemmighed til flertalsafgørelser. Dermed bliver de mange alt for besværlige folkeafstemninger overflødige i fremtiden. I stedet skal Unionens topmøder kunne beslutte, at områder, der i dag kun kan træffes med enstemmighed, i stedet skal kunne træffes af et flertal af lande. Det er i særklasse det alvorligste angreb på medlemslandenes suverænitet. For det betyder i realiteten, at et flertal af store lande i fremtiden kan bestemme dansk politik – også på de områder, hvor Danmark i dag kan nedlægge veto. Hvilken nation har interesse i at forære sin selvbestemmelse til andre landes politikere? Ingen, og da slet ikke små nationer som Danmark. Passarellen ville svare til, at en dansk flertalsregering for fremtiden kunne vedtage alle lovene selv, uden at spørge Folketinget.

Slut med formandskab

I dag er det medlemslandene, der tegner unionen. Sådan bliver det ikke med forfatningen, der gør unionen til en juridisk person, et selvstændigt land. Derfor skal landene heller ikke længere skiftes til at have formandskabet. Det bliver erstattet af en fast formand, som vælges for 2½ år med mulighed for genvalg én gang. Han vælges med kvalificeret flertal, så fremover mister Danmark ikke bare muligheden for at have sine halvårslige formandskaber, men Danmark risikerer også at blive stemt ned, når der skal vælges en leder for unionen, for selv EU-venlige regeringer i Danmark ligger så langt fra EU's generelle holdninger, at vi ikke kan opnå valg af en formand.

Danmark kan ikke fremsætte forslag

Samtidig med at formandskabet tages væk fra nationerne, ændres også antallet af kommissærer. I dag står der i traktaten, at Danmark sammen med alle de andre lande har ret til en kommissær. Sådan bliver det ikke med forfatningen, hvor udpegningen af kommissærer vil gå på skift og rotere mellem landene. På den måde bliver Danmark slet ikke repræsenteret i Kommissionen i hver tredje 5-års-periode. Men samtidig med at man på denne måde afskærer os fra at have en kommissær, fastholder man, at det med forfatningen alene er Kommissionen, der kan fremsætte forslag til behandling. Men hvordan kan Danmark og den danske regering fremsætte forslag, når vi ikke har nogen kommissær? Svaret er, at det kan vi ikke. Det er utroligt, at nogen dansk regering vil gå så langt i opgivelse af dansk selvstændighed, at man vil acceptere, at Danmark end ikke længere kan få lov til at stille forslag på områder af vital betydning for os.

Danmark stemmes ned

I dag har Danmark 7 stemmer i Ministerrådet. Det svarer til 2,1 pct. af de samlede stemmer. Hvis EU-forfatningen vedtages, vil Danmarks antal af stemmer ændre sig til kun 1,17 pct. af det samlede antal. Når man kun har 1,17 pct. af stemmerne, er det i sig selv en illusion at tro, at Danmark skulle have nogen som helst indflydelse. Med forfatningen introduceres nemlig et nyt stemmesystem, hvor et flertal i Ministerrådet kræver et flertal af landenes stemmer samt et flertal på 65 pct. af befolkningerne. I dag har Danmark efter reglerne i Nicetraktaten 8 pct. af de stemmer, der kræves til et blokerende mindretal. Hvis forfatningen vedtages, vil Danmark kun have 3 pct. af de stemmer, der kræves til et blokerende mindretal.

Tyrkiet med i EU?

Skal Tyrkiet være medlem af EU? Det spørgsmål har alle Folketingets partier med undtagelse af Dansk Folkeparti nægtet at stille de danske vælgere. Kun Dansk Folkeparti støttede forslaget om at holde en folkeafstemning i Danmark, før der blev indledt optagelsesforhandlinger med Tyrkiet. Det er tankevækkende, for spørgsmålet kan få vidtrækkende konsekvenser for det fremtidige EU-samarbejde. Den eneste mulighed, vi har for at sige klart fra over for Tyrkiet som medlem af EU, er ved at sige nej til den øgede centralisering af magten i Bruxelles, som forfatningen lægger op til.

Afgørelsen om at indlede forhandlingerne om Tyrkiets optagelse træffes den 3. oktober 2005. Der er ingen tvivl om, at denne dato er en væsentlig årsag til, at vi skal stemme den 27. september 2005. Regeringen vil nemlig ikke have, at danskerne ved, om EU vil optage Tyrkiet eller ej, før vi stemmer om forfatningen. Men der er ingen tvivl om, at Tyrkiet og forfatningen hænger sammen. Selv tilhængerne taler varmt om, at forfatningen er forudsætningen for, at udvidelsen kan finde sted og EU fortsat kan være effektivt. Og da Tyrkiet allerede i dag er et formelt ansøgerland, er det helt urealistisk ikke at se en sammenhæng med forfatningen.

Udenrigspolitik

Med EU's forfatning får EU sin egen udenrigsminister, som vil repræsentere Danmark i udenrigspolitiske spørgsmål, og som kan forpligte Danmark. Flere af de udenrigspolitiske områder er underlagt kvalificeret flertalsafgørelse, så Danmark vil kunne stemmes ned. EU vil oprette sine egne ambassader og have sine egne ambassadører ligesom andre stater. Og valget af den fælles udenrigsminister sker også med kvalificeret flertal. Det betyder, at Danmark kan blive sat helt uden for indflydelse på sin egen udenrigspolitik og på, hvilken udenrigsminister der repræsenterer os. For et lille land kan det være utrolig farligt at blive frataget sin egen udenrigspolitiske beslutningskompetence og blive underkastet andre nationers stormagtsdrømme. Det fortæller verdenshistorien os kun alt for godt.

Skal EU bestemme Danmarks velfærdspolitik?

EF var på mange områder tænkt som et praktisk samarbejde, der skulle skabe bedre samhandel mellem de europæiske virksomheder og fjerne toldbarriererne. Men den skjulte målsætning om stadig tættere integration blev udviklet – især af franske og tyske politikere – således, at EF fra at være et mellempolkeligt samarbejde om handels- og toldinteresser blev til et politisk projekt i sig selv. Hvor man i EF's tid lovgav på begrænsede områder, hvor de grænseoverskridende problemers løsning var formålet, er EU-lovgivningen i dag blevet til et selvstændigt mål. EU er i sig selv blevet en politisk målsætning – det handler ikke længere om at løse konkrete problemer, men om at skabe en europæisk storstat. Derfor blander EU sig i dag i en lang række problemer, som slet ikke burde være et anliggende for andre end de nationale parlamenter.

Samtidig oplever vi, at EU's nidkære detailregulering af alt og alle skader væksten i EU. Ledigheden i de andre EU-lande er i gennemsnit dobbelt så høj som i Danmark, og bruttonationalproduktet pr. indbygger i USA er mere end 40 pct. højere end i de 15 rigeste EU-lande. Også europæiske lande uden for EU som Norge, Island og Schweiz klarer sig langt bedre end EU-landene.

Man kan med rette spørge: Hvorfor forbyder EU os at holde vagt ved grænsen, når den internationale kriminalitet blomstrer og vokser? Hvorfor vil EU give østeuropæiske arbejdsgivere ret til at sende folk til Danmark og arbejde under polske regler og lønninger? Hvorfor vil EU harmonisere vores regler for arbejdstider, når vi i Danmark slet ikke bruger love på dette område, men derimod lader arbejdsmarkedets parter aftale sig til dette? Hvorfor vil EU bestemme, hvad der skal være kriminelt efter den danske straffelov?

Med forfatningen bliver det en ret for EU at styre alle disse forhold – lige fra arbejdsmarkedsanliggender til sundhedsforhold og sociale anliggender. Der indføres en lang række nye magtområder, som EU vil bruge til at gennemregulere landene i endnu højere grad, end det sker i dag. Og når tilhængerne siger, at der bare er tale om at samle de mange spredte bestemmelser, vi allerede har i dag, passer det ikke. Hvorfor indskriver man for eksempel et charter om grundlæggende rettigheder, der giver EU ret til at regulere feriepenge, børns forhold, den sociale sikkerhed og meget mere, hvis det ikke skulle være, fordi EU vil have magt og kontrol over disse områder? Det hænger ganske enkelt ikke sammen.

Det er naturligvis lovligt at ønske Europas Forenede Stater. Men tilsvarende er det lovligt ikke at ønske Europas Forenede Stater. Dansk Folkeparti hører til den gruppe, der mener det sidste, og anbefaler derfor et nej ved folkeafstemningen den 27. september 2005, som bliver konsekvensen af den vedtagelse af L137, som et flertal tegner sig til at kunne stemme igennem.

Husk Østrig

EU og realiseringen af de flotte ord kniber det dog nogle gange med. Hvem husker ikke fordømmelsen af Østrig, efter at de østrigske vælgere havde valgt en regering af konservative og Frihedspartiet, som EU's dengang mange socialdemokratiske regeringer ikke kunne lide? Hvem husker ikke, hvordan EU's stats- og regeringsledere på et fælles møde fordømte og sanktionerede imod den nyvalgte østrigske regering, hvis eneste brøde var, at den var konservativ? Et frit folk, et frit land og et frit demokrati blev fordømt af EU, selvom EU formelt ikke havde nogen ret til at sanktionere mod Østrig.

Den mulighed skaber forfatningen, som åbner adgang til at suspendere et eller flere af medlemslandenes medlemsrettigheder, hvis de krænker unionens værdier. Tænk hvis man i den danske grundlov havde givet regeringen mulighed for at fratage Folketinget retten til at lovgive, fordi flertallet i Folketinget væltede regeringen. Det ville være en chokerende udemokratisk måde at indrette sig på. Det er noget, der hører til i diktaturer og underudviklede samfund, når man vil have ret til at straffe et land, fordi befolkningen ved et frit valg ikke har stemt på de partier, som EU godt kan lide. Hvis forfatningen vedtages, bliver dette langt lettere at gentage, og fremover behøver man end ikke enighed, men kan suspendere et lands rettigheder med kvalificeret flertal.

Alt bliver overstatsligt

Der er ikke noget at sige til, at folk ofte føler EU som noget verdensfjernt, bureaukratisk og uoverskueligt, styret af skrivebordsgeneraler uden nogen særlig fornemmelse for at være forpligtet af hensynet til borgerne i de europæiske lande. Sådan er virkeligheden desværre, og der er god grund til at være kritisk over for EU's snørklede beslutningsstruktur og den enorme, indviklede EU-lovgivning, som hviler på flere traktater og tre såkaldte søjler, som hver repræsenterer forskellige beslutningskompetencer.

Der er gode begrundelser for at ønske en forenkling, men det, der sker ved at vedtage forfatningen til afløsning af alle de gamle traktater, er noget helt andet end blot en forenkling, sådan som tilhængerne påstår. Forfatningen er et magtmiddel til at tømme Europas nationalstater for politisk myndighed. Den giver EU magten over alle væsentlige økonomiske, politiske og kulturelle spørgsmål, og den gør det muligt for et flertal af medlemslandene at stemme enhver modstand ned. Kun på en fjerdedel af alle de områder, der underlægges EU, vil vetoet bestå, og det er endda kun formelt, for landene vil i praksis ikke kunne bruge den.

Særlig EF-Domstolen, som hverken hviler på et folkeligt eller demokratisk mandat, får udvidet sin magt, hvis forfatningen vedtages. I dag har Domstolen nemlig kun indflydelse på den EU-lovgivning, som handler om det indre marked (søjle 1). Det er også derfor, at Domstolen stadig hedder EF-Domstolen, selvom samarbejdet hedder EU. Men når søjlerne smelter sammen i én traktat, får Domstolen også magt på de andre områder, ligesom EU's andre organer får udvidet deres magt på disse områder. I dag har EU eksempelvis kun meget få midler til at presse eller påvirke lande, der ikke følger den fælles retspolitik, som hører under EU-traktaten. Domstolen, hvis magt hovedsagligt ligger inden for EF-traktaten, har nemlig kun en begrænset magt over denne traktat. Men når traktaterne smelter sammen til én forfatning og søjlerne smelter sammen til én søjle, bliver der mange flere muligheder for at ensrette landene.

Her udgør Charteret om Grundlæggende Rettigheder et tilsvarende problem, fordi det ikke bare muliggør, men direkte forpligter Domstolen til at forfølge de målsætninger om velfærdssamfundets indretning, som Charteret omtaler. På overfladen kan det se sympatisk ud, at EU vil regulere disse forhold, men man må gøre sig klart, at flertallet af EU-lande slet ikke ønsker et samfund efter dansk eller nordisk model. Vi må gøre os klart, at danske politikere er bedre til at indrette Danmarks

forhold og danske dommere bedre til at pådømme dansk lovgivning, ligesom svenske politikere nok er bedre til at bestemme over Sverige og engelske politikere over England.

Samarbejde, men ikke tab af frihed

Samarbejde i Europa er både ønskeligt og nødvendigt. Vi skal have fælles standarder for samhandel og fælles minimumsstandarder for miljø og forurening. Der kan også på mange andre felter samarbejdes på kryds og tværs af landegrænser både ved multilaterale aftaler og ved tosidige aftaler. Men vi behøver ikke en forfatning for Europa. Der er talløse andre måder at samarbejde på, og selv om befolkningerne i EU afviser den politiske elites drøm om en Forfatning for den Europæiske Union, så vil der ganske givet i fremtiden udvikle sig et dynamisk og tillidsfuldt samarbejde mellem de europæiske lande og befolkninger. Et nej til forfatningen er derfor ikke et nederlag for Europa. Tværtimod er det en sejr for Europa og de europæiske befolkninger og en styrkelse af Europas muligheder for at udvikle sig frit. Nederlaget er et nederlag for eliten og for magtstrukturer, som ingen kan være tjent med.

Dansk Folkepartis medlemmer af udvalget bemærker afslutningsvis, at forfatningen – hvis den førtes ud i livet – ville betyde, at vi mister den afgørende indflydelse på vore egne forhold. Den vil fratage os mere selvstændighed, end vi nogensinde har mistet ved de militære nederlag, vi har lidt gennem vor historie. Demokrati kan ikke udøves i en storstat med 454 millioner indbyggere. Det ville blive et formelt demokrati uden indhold. Derfor siger Dansk Folkeparti nej til L 137, ligesom vi den 27. september 2005 anbefaler befolkningen at gå i valglokalet og stemme for et rungende nej til en forfatning for Europa.

Enhedslistens medlem af udvalget bemærker, at Enhedslisten glæder sig over, at afstemningen den 27. september 2005 nu er udskrevet, og at Enhedslisten er parate til at slå for et nej. Enhedslisten har særlig store forpligtelser, fordi Enhedslisten nu er det eneste venstrefløjsparti i Folketinget, som er imod forfatningen.

Enhedslistens medlem af udvalget bemærker videre, at for dem, der kender Enhedslisten og den danske EU-debat, kan det ikke overraske, at Enhedslisten vil arbejde for et nej. Men hvorfor et nej?

Enhedslisten har tre hovedargumenter: For det første fører forfatningen til mere privatisering og udlicitering og mindre velfærd. For det andet vil den opruste Europa. Og for det tredje vil den svække demokratiet.

Enhedslisten får en stor opgave med at forklare disse forhold. Paragrafferne er komplicerede og velegnede til at kamuflere det liberalistiske indhold. Og tilhængerne gør alt for at skønmale forfatningen eller i hvert fald fremstille den som ufarlig.

Det korte af det lange er, at der flyttes flere og flere beslutninger fra de forsamlinger, som befolkningen har bedst mulighed for at påvirke, til lukkede møder for virksomhedernes lobbyister, bureaukrater og ministre i Bruxelles. Og mange sager, der før har krævet enstemmighed, vil nu blive afgjort med kvalificeret flertal, fordi flertalsafgørelser bliver det grundlæggende udgangspunkt for, hvordan der med EU-forfatningen skal tages afgørelser i EU. Det betyder, at almindelige menneskers, græsrodders, folkelige organisationers og fagforeningers muligheder for demokratisk indflydelse vil blive svækket.

Formålsparagraffen i artikel I-3 i den nye forfatning fastslår desuden, at EU skal sikre markedskræfternes frie spil. Altså skal EU tage mere hensyn til salg og profit på markedet og mindre hensyn til borgernes behov. Med forfatningen får Kommissionen også eneretten til at stille forslag på endnu flere områder, og den er helt åbenlyst optaget af at tvinge en liberalistisk kurs igennem.

EU-forfatningen vil som sagt også tvinge de enkelte lande til at opruste militært. Det står direkte i EU-forfatningens artikel I-41, stk. 3, at »Medlemsstaterne forpligter sig til gradvis at forbedre deres militære kapacitet«. På almindeligt dansk betyder det at opruste.

Men det er ikke kun danskerne eller europæerne, som EU-forfatningen går ud over. Med EU-forfatningen overtager Kommissionen som udgangspunkt alle beslutninger om, hvilken handelspolitik EU skal føre. Vi ved, at Kommissionen allerede fungerer som en bølge over for ulandene. Den forsøger f.eks. at tvinge ulandene til at privatisere deres vandforsyning for at skaffe gode ordrer til store europæiske vandfirmaer. Det får dermed store konsekvenser for fattige mennesker i hele verden, hvis forfatningen bliver vedtaget. Desuden vil EU også i fremtiden i handelspolitikken kunne forhandle på vegne af alle medlemslandene på områder som uddannelse og sundhed. Der er hermed i længden åbnet op for en ladeport for udenlandske koncerners profit på for eksempel uddannelse og sundhed.

Men er det trods alt ikke lykkedes Socialistisk Folkeparti gennem den politiske aftale om Danmark i det udvidede EU at sikre sig, at vi kan blokere for flere flertalsafgørelser og mere magt til EU? Overhovedet ikke. For det første bremser aftalen ikke for de løbende overførelser af magt. Det er i sidste ende noget, EF-Domstolen bestemmer, og ikke Socialistisk Folkepartis hovedbestyrelse, uanset hvor meget den gerne ville. For det andet er Socialistisk Folkeparti ingen garant mod mere magt til et liberalistisk, militaristisk og udemokratisk EU. SF går jo faktisk ind for det på mange områder. For det tredje har korridorraftalen ingen juridisk gyldighed. Den holder kun, så længe partierne ikke løber fra den.

Enhedslisten går ind for mere internationalt samarbejde. Vi stemmer ikke nej, fordi vi vil bygge kolonihavehegn rundt om Danmark.

Vi stemmer nej, fordi EU og forfatningen gør det sværere at skabe et socialt, bæredygtigt og demokratisk Europa, og fordi EU-forfatningen modvirker forsøgene på et solidarisk og ligeværdigt samarbejde med resten af verden.

Et nej skaffer os ikke af med EU. Et nej sætter heller ikke Danmark uden for EU. Det anerkender Enhedslisten, selv om et af Enhedslistens mål er at få Danmark meldt ud af EU, fordi dette ville kunne skabe et pres i retning af et socialt, bæredygtigt og demokratisk Europa.

Et nej betyder, at forfatningen er faldet. Og det kan åbne op for, at vi sammen med masser af andre europæere får en helt ny diskussion af, hvad det er for et Europa, vi ønsker, og hvordan vi mener at samarbejdet mellem landene skal foregå. Vi siger nej i Enhedslisten, fordi vi vil et andet Europa.

Enhedslistens politiske perspektiv er internationalt, ikke dansk eller europæisk. Vi tager derfor afstand fra såvel den gammeldags nationalisme som den moderne euronationalisme. Vores alternativ har både et socialistisk og et demokratisk element. For os er socialismen en forudsætning for det fuldt udfoldede demokrati, men naturligvis kan der gennemføres en række demokratiske reformer under kapitalismen.

EU er blevet skabt for at tilpasse Europa til den europæiske storkapitals behov og er som sådan en del af borgerskabets globale liberaliseringsprojekt. Der er sket en stadig intensivning af EU-integrationen med etablering af rammerne for en egentlig europæisk statsdannelse og en fortsat liberalisering af samfundene.

Den økonomiske integration og kapitalkoncentration i Europa er til stadighed blevet øget og ligeså handelen og kapitalbevægelserne mellem de europæiske lande. Kapitalens koncentration har medført, at trans- og multinationale selskaber er blevet styrket økonomisk i forhold til den øvrige kapital.

Denne udvikling på det økonomiske plan modsvarer af og er blevet styrket af udviklingen på det politiske plan. Opbygningen af en ny europæisk superstat skyldes først og fremmest ønsket om at skabe et indre marked, der kan befordre økonomisk vækst og skabe øget profit, og dernæst ønsket om at styrke den europæiske storkapital i konkurrencen med den amerikanske og japanske. Derfor indskrænker eller fjerner EU de landvindinger, som arbejderbevægelsen og de folkelige kræfter har erobret mht. velfærd, demokratiske rettigheder, miljøbeskyttelse osv. Vækst og profitmaksimering er målet. Konsekvenserne er miljøødelæggelse, øget arbejdsløshed, social udstødning og sociale forringelser.

EU's ønske om at inddrage de østeuropæiske lande i EU skal ses i sammenhæng med bestræbelserne på at styrke den europæiske kapital. EU-udvidelsen har til formål at sikre disse områder som investeringsobjekter for den vesteuropæiske kapital, også på langt sigt. Desuden er det et led i udvidelsen af den vestlige interessesfære mod øst og et led i at stabilisere områderne sikkerhedsmæssigt.

Opbygningen af EU-staten betyder, at magten centraliseres i EU's lukkede system, hvor pengemagten via lobbyisme har indflydelsen. Problemet er ikke kun, at EU er et redskab for den europæiske kapital. EU er i hele sin opbygning udemokratisk. En EU-superstat kan aldrig blive demokratisk, og derfor afviser Enhedslisten alle illusioner om en rød EU-superstat.

I takt med at magten overføres til centralt EU-niveau sker en tilsvarende afdemokratisering af samfundene i de enkelte EU-lande. Afstanden øges mellem befolkninger og beslutningstagere. Det bliver vanskeligere for folkelige bevægelser og organisationer at skaffe sig indflydelse. Øget magt til Europa-Parlamentet er således ikke ensbetydende med øget demokrati, men medfører først og fremmest en underminering af de nationale parlamenters magt og dermed af de folkelige bevægelses mulighed for at opnå indflydelse.

Derfor skal EU nedbrydes og erstattes af et demokratisk internationalt samarbejde mellem selvstændige stater med et udviklet demokrati, hvor der fokuseres på fuld beskæftigelse, solidaritet, menneskerettigheder og miljø.

Enhedslistens socialistiske alternativ

Enhedslistens socialistiske alternativ indebærer et samfund, hvor der produceres for at dække menneskelige behov og ikke for at opnå profit. Den private ejendoms- og råderet over produktionsmidlerne er ophævet og erstattet af forskellige former for kollektive ejerformer, kendetegnet ved et fuldt gennemført demokrati, hvad angår både produktionens indhold og udførelse. Dette mål står i fundamental modstrid med EU's målsætning om deregulering, liberalisering, privatisering og maksimal økonomisk vækst.

Enhedslisten kræver derfor et brud med principperne for EU's indre marked vedrørende fri bevægelighed for kapital, tjenesteydelser, varer og arbejdskraft, sådan at det altid er tilladt at indføre højere standarder nationalt og kræve, at andre lande lever op til disse standarder, hvis de vil eksportere varer til Danmark.

De frie kapitalbevægelser skal begrænses for at komme ud af den utålelige situation, vi har i dag, hvor de internationale finansielle markeder har fået deres eget liv, og hvor over 95 pct. af transaktionerne intet har med reelle investeringer at gøre, men er ren kasinovirksomhed. Mulighederne for brug af de såkaldte afledte instrumenter til kortfristet spekulation skal derfor afskaffes, og der skal indføres Tobinskat på finansielle transaktioner.

Inden for landbruget er genindførelse af de veterinære grænser en absolut forudsætning for dyrevelfærd og forbrugersundhed.

Mennesker skal frit have lov til at bevæge sig til det land, de ønsker at bo og arbejde i. De skal på alle måder sikres samme løn- og ansættelsesforhold som den lokale befolkning, og enhver form for diskrimination skal bekæmpes. Der skal føres en aktiv bistandspolitik, sådan at ulande kan undgå en massiv hjerneflugt.

Græsrodder, folkelige bevægelser, ngo'er, fagforeninger og andre folkelige organisationer er de kræfter, som kan og skal skabe radikale, sociale, demokratiske og miljømæssige forbedringer i Danmark, i Europa og i verden. Derimod har Enhedslisten ikke – i modsætning til bl.a. dele af Socialdemokratiet og SF – nogen illusioner om, at statsbureaukratiet i EU eller Danmark eller økonomiske og politiske magthavere kan sikre sådanne forbedringer.

Enhedslistens demokratiske alternativ bygger på, at en udvidelse af demokratiet er en integreret del af den socialisme, Enhedslisten kæmper for, men demokrati er også et vigtigt mål i sig selv. Derfor kæmper Enhedslisten for en udvidelse af demokratiet, sådan at det repræsentative demokrati suppleres med øgede muligheder for direkte deltagelse og indflydelse, og for at øge det reelle indhold i de kollektive og individuelle demokratiske rettigheder.

Enhedslistens alternativ bygger på mellemstatsligt, konventionsbaseret samarbejde

Den nuværende centralistiske EU-konstruktion, der er stærkt på vej til at blive en ny supermagt, blokerer for gennemførelsen af såvel Enhedslistens socialistiske som demokratiske målsætninger. Den vanskeliggør også de folkelige bevægelser mulighed for at få indflydelse på de politiske beslutninger. Enhedslisten foreslår derfor i stedet et mere fleksibelt og smidigt europæisk samarbejde, der kan tage hensyn til og respektere forskellighederne i Europa. Enhedslistens vision er ikke kun en vision for Danmark. Det er en international vision. Denne samarbejdsmodel kunne kaldes Organisationen for Europæisk Samarbejde (OES), men dybest set det jo ikke vigtigt, om OES hedder OES, EU eller noget tredje, men OES vil i dette bidrag blive brugt som betegnelsen for Enhedslistens alternativ til det nuværende EU for dermed at tydeliggøre dette alternativ.

OES skal bygge på mellemstatslige aftaler indgået mellem de forskellige europæiske lande på de områder, hvor de enkelte lande finder det nødvendigt. Dette gælder alle relevante politiske områder, for eksempel miljø, narkosmugling, flygtninge, landbrug, fiskeri og så videre. At en aftale er mellemstatslig betyder, at et medlemsland har vetoret eller til enhver tid er sikret retten til at meddele, at det ikke er interesseret i at indgå en aftale, hvis en aftale ikke er tilfredsstillende for det pågældende land.

Men det mellemstatslige aspekt betyder også, at de enkelte lande er i deres gode ret til at lave andre politiske organisationer, institutioner eller fora end de allerede eksisterende. For eksempel kunne det være, at vi i Norden kunne finde på at oprette et nordisk miljøråd, eller at EU-lande ved Middelhavet sammen med de nordafrikanske lande kunne finde på at lave et middelhavsråd for miljø. Enhedslistens vision bygger i det hele taget på, at der oprettes regionale samarbejdsfora til de konkrete problemer, der skal løses.

Enhedslisten mener ligeledes, at det mellemstatslige samarbejde i OES skal bygge på, at det altid vil være tilladt at gå foran med bedre regler inden for de forskellige områder, det vil sige, at man i de enkelte lande f.eks. kan indføre bedre miljø- og socialstandarder end de minimumsregler, der vil blive vedtaget i OES. Udenlandske producenter skal herefter være forpligtede til at overholde de standarder, der er højere end de fælles mindsteregler. Det modsatte – at gå bagud – kan dog ikke være tilladt, fordi man dermed bryder en indgået international aftale, og i så fald må man træde ud af de relevante fora eller aftaler indgået i OES-regi.

OES-medlemslande må ligeledes under ingen omstændigheder overtræde de forpligtelser, der påhviler OES i FN. Hvad angår reglerne i FN må OES dog selvfølgelig – ligesom inden for OES – have retten til at gå foran.

OES udgør en fleksibel struktur for europæisk samarbejde. Strukturen under OES skal sikre, at der kun bliver lavet regler på de områder, hvor de enkelte lande mener, det er relevant for de konkrete problemer, der skal løses, og som selvfølgelig kan være nok så komplekse som f.eks. flygtningeproblemer eller fattigdomsbekæmpelse, miljø eller økonomisk vækst.

Dette vil yderligere – og i modsætning til i det nuværende EU – betyde, at de enkelte landes befolkninger under OES vil have langt større mulighed for at påvirke udformningen af politikken under OES, fordi den politiske kamparena flyttes fra et overnationalt system (EU) til de enkelte stater. Hermed bliver det nemmere at undgå den situation, at en politisk og økonomisk elite gennemfører politikker henover hovedet på folket i de enkelte lande, som vi ser det i dag i EU.

Effektivitet nås under OES ikke ved at stemme andre ned. Effektiviteten opnås derimod ved at sikre, at de politiske beslutninger bliver taget på de rigtige niveauer tilpasset det lokale, nationale eller regionale niveau. Herved undgås stiv og rigid one size fits all lovgivning fra EU, hvor alle regler absolut skal gælde alle lande, selvom de nuværende EU-lande indbyrdes har mange forskelligheder. Samtidig er sandsynligheden større for, at der ikke fifles på de områder, hvor man i EU bare bliver stemt ned. I EU er der nemlig 117 måder, hvorpå man kan omgå en beslutning, selvom om man er blevet stemt ned – noget de enkelte landes embedsapparater er eksperter i. I OES vil henstillinger være det eneste, der kan besluttes med flertalsafgørelser.

At mellemstatsligt samarbejde både er muligt og nødvendigt illustreres ved, at EU i dag faktisk på en del områder nogle gange vælger ikke at skride til afstemning, fordi man ved, at en afgørelse, der for eksempel går imod vitale franske interesser, ikke vil blive accepteret af Frankrig – flertalsafgørelser eller ej. Dette har flere gange været tilfældet med Frankrig i forbindelse med EU's handelssamarbejde med andre stater og organisationer under TEF artikel 133 (tidligere artikel 113). Selv når der således formelt er flertalsafgørelser, er der således reelt tale om mellemstatslige afgørelser.

Man kan også lade sig inspirere af den europæiske menneskerettighedskonvention, hvor de 46 lande i Europarådet har tilsluttet sig denne konvention, og hvor der er en domstol, der kan afsige bindende domme. Enhedslisten er en særdeles stærk tilhænger af Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol. Man kunne forestille sig lignende konventioner på andre områder, hvor de enkelte lande frivilligt tilslutter sig hele eller dele af konventioner inden for nogle af de områder, hvor der er allermest brug for internationale aftaler, f.eks. om miljø, selskabskat og internationale regler om sociale rettigheder. Det er dog ikke nødvendigvis sådan, at der skal være en domstol, der i sidste ende kan banke de enkelte lande på plads. Det må være op til en konkret vurdering ud fra det konkrete område, der samarbejdes på.

Enhedslistens alternativ anvender mellemstatslige sanktioner. Hvis et land ikke overholder de indgåede aftaler, og hvis der ikke på nogen måde kan findes en fornuftig forhandlingsløsning, er det andre landes legitime ret inden for et givent aftalekompleks under OES at iværksætte økonomiske/handelsmæssige eller politiske/diplomatiske sanktioner og afstraffelsesforanstaltninger.

Inden sådanne afstraffelsesforanstaltninger kommer på tale, bør der dog foregå forhandlinger inden for rammerne af de mæglingsinstanser, OES stiller til rådighed, såfremt de uenige lande ikke kan blive enige uden inddragelse af OES' mæglingsinstans.

En kilde til konflikt kan f.eks. være, at et land har en selskabsbeskatning under det niveau, der er blevet aftalt i OES, og at dette land ikke er villigt til at hæve dette selskabsbeskatningsniveau. I

dette tilfælde står det andre lande i OES frit for at lægge told og afgifter på importerede varer fra dette skattelyland, der modsvarer den skat, som selskaber ikke betaler i dette land.

Et andet eksempel kan være, hvis et land i OES ikke overholder de arbejdstagerrettigheder, der er aftalt på det mellemstatslige grundlag eller i FN. Så er lande med højere arbejdstagerstandarder i deres fulde ret til at nægte virksomheder fra lande med dårlige arbejdstagerrettigheder at kunne sælge varer i disse lande. Eller man kunne lægge en afgift på disse varer, og bruge pengene til at forbedre arbejdsvilkår i den tredje verden.

Etableringen af OES forhindrer ikke, at de lande, der ønsker det, kan opbygge et EU på overnationalt plan, og at disse lande herudover kan indgå i OES. Enhedslistens mål er dog en nedbrydelse af EU, og vi ser en dansk udmeldelse af EU som et led i denne proces

Enhedslisten har en række systembrydende reformkrav til EU:

- Genindførelse af veto retten i vitale spørgsmål.
- Indførelse af reel miljøgaranti.
- Ingen imperialistisk udenrigspolitik og sikkerhedspolitik i EU. EU skal ikke være verdens politibetjent. I stedet for at opbygge en ny supermagt, der på linje med USA vil være med til at undergrave FN, skal hvert land genvinde sin udenrigspolitiske handlekraft. Alle hidtidige stormagter og supermagter har brugt deres militær til at varetage egne interesser. Global omfordeling fra rige til fattige er den bedste fredsskabende foranstaltning, der findes. Magtens deling og decentralisering er et vigtigt princip for Enhedslisten. Der er i sig selv intet negativt i flere territorialstater, fordi dette kan føre til en magtdeling på den internationale arena og svække magtens monopolisering på få hænder.
- EU skal ikke beskæftige sig med forsvarspolitik. NATO er et levn fra den kolde krig og skal nedlægges. Forsvarspolitik skal foregå i FN og OSCE med vægt på det konfliktforebyggende arbejde.
- Danmark og de andre nordiske lande bør træde ud af Schengenaftalen. Vi siger nej til Fort Europa og ja til international solidaritet. Folk, der flygter fra sult og nød, skal være velkomne i Danmark.
- Europol skal nedlægges. Vi skal ikke have et EU-FBI, der er en stat i staten, hvor medarbejderne har fuldstændig immunitet og arbejder i fuldstændig lukkethed.
- Danmark skal tale med egen stemme i WTO og FN.
- Ansøgerlande til EU skal have ret til permanente undtagelser og ikke kun overgangsordninger.
- Nærhedsprincippet skal fortolkes af de enkelte stater og ikke af EU-Domstolen.
- Alle tekster om snævrere integration, EU-rettens forrang og de såkaldte gummiparagraffer skal afskaffes.
- Der skal indføres fuldstændig åbenhed i EU-systemet. EU's offentlighedslove skal give borgerne aktindsigt efter de regler, der gælder i de EU lande, der er længst fremme på dette område. Forhandlinger om love skal ske for åbne døre i Ministerrådet. Hemmelige erklæringer skal afskaffes, og de allerede eksisterende hemmelige erklæringer skal gøres tilgængelige for offentligheden. Afstemninger skal være offentlige, og alle stemmeafgivelser skal offentliggøres. Der skal nedsættes et uafhængigt agentur, der kan komme med vurderinger af f.eks. regler på miljøområdet som modvægt til lobbyisterne fra de trans- og multinationale selskaber. Det skal være offentligt tilgængeligt, hvilke bestyrelsesposter m.v. embedsmænd og politikere i EU har ved siden af deres job. Ligeledes skal det være offentligt tilgængeligt, hvilke gaver og ydelser politikere og embedsmænd i EU modtager fra private firmaer.
- Regler for flygtninge og indvandrere skal aftales på mellemstatsligt plan. Enhedslisten er ikke tilhænger af flertalsbesluttede tvangskvoter, hvor flygtninge vil blive dårligt behandlet, og hvor mange folk ikke vil betragte dem som legitime flygtninge, fordi de måske kun befinder sig

i et land, fordi EU har tvunget landet til dette. Vejen til en human flygtninge- og indvandrerpolitik går ikke via tvang fra EU, men via politisk kamp og folkelig debat i de enkelte EU-lande.

- EU's terrorpakke og arrestordre er et fundamentalt angreb på grundlæggende principper i en retsstat. I et forsøg på at bekæmpe terrorisme undergraves demokratiet, og politiske aktive mistænkeliggøres og kriminaliseres. Det bedste værn mod terror er en langsigtet strategi om at skabe venner og ikke fjender, sådan som århundreders vestlig imperialisme og undertrykkelse har gjort. En generøs bistandspolitik er i denne sammenhæng en grundlæggende forudsætning.
- Enhedslisten ønsker at hæve veterinære standarder, forbedre dyrebeskyttelsen og øge fødevarernes kvalitet. De veterinære grænser skal genindføres omgående.
- EU skal ikke lave fælles lovgivning på arbejdsmarkedet. Den fri forhandlings-, konflikt- og aftaleret skal sikres.

Opfyldelse af disse krav vil betyde, at EU rulles tilbage med det langsigtede formål at styrke OES, samtidig med at forslag, som kan skabe sociale, demokratiske og miljømæssige fremskridt, vedtages.

Enhedslistens medlem af udvalget understreger, at Enhedslisten aldrig stemmer for forslag, der udvider unionens magt – heller ikke selv om disse skulle indebære forbedringer. I sådanne tilfælde vil Enhedslisten stille forslag, der er mindst lige så vidtgående, i det danske Folketing.

Tjóðveldisflokkurin, Inuit Ataqatigiit og Siumut var på tidspunktet for betænkningens afgivelse ikke repræsenteret med medlemmer i udvalget og havde dermed ikke adgang til at komme med indstillinger eller politiske udtalelser i betænkningen.

En oversigt over Folketingets sammensætning er optrykt i betænkningen.

*Charlotte Antonsen (V) nfm. Erling Bonnesen (V) Jens Kirk (V) Kristian Pihl Lorentzen (V)
Ellen Trane Nørby (V) Morten Messerschmidt (DF) Martin Henriksen (DF) Helle Sjelle (KF)
Jakob Axel Nielsen (KF) Svend Auken (S) Lene Jensen (S) Niels Sindal (S)
Jens Peter Vernersen (S) Elisabeth Arnold (RV) fmd. Lone Dybkjær (RV)
Anne Grete Holmsgaard (SF) Rune Lund (EL)*

Tjóðveldisflokkurin, Inuit Ataqatigiit, Siumut og Fólkaflokkurin havde ikke medlemmer i udvalget.

Folketingets sammensætning

Venstre, Danmarks Liberale Parti (V)	52	Enhedslisten (EL)	6
Socialdemokratiet (S)	47	Tjóðveldisflokkurin (TF)	1
Dansk Folkeparti (DF)	24	Inuit Ataqatigiit (IA)	1
Det Konservative Folkeparti (KF)	18	Siumut (SIU)	1
Det Radikale Venstre (RV)	17	Fólkaflokkurin (FF)	1
Socialistisk Folkeparti (SF)	11		

Oversigt over bilag vedrørende L 137**Bilagsnr. Titel**

- 1 Tidsplan for udvalgets behandling af lovforslaget
- 2 Henvendelse af 27. april 2005 fra Keld Albrechtsen vedr. Traktat om en Forfatning for Europa
- 3 Spørgsmål modtaget fra et dansk medlem af Europa-Parlamentet
- 4 Den tjekkiske præsidents argumenter mod forfatningen
- 5 1. udkast til betænkning

Oversigt over spørgsmål og svar vedrørende L 137**Spm.nr. Titel**

- 1 Spm. om forholdet mellem Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol og Den Europæiske Unions Domstol, til udenrigsministeren, og ministerens svar herpå
- 2 Spm. om Charteret og menneskerettighedskonventionen, til udenrigsministeren, og ministerens svar herpå
- 3 Spm. om, hvorvidt EU-Domstolen vil få nye kompetencer inden for en række specifikke sagsområder, til udenrigsministeren, og ministerens svar herpå
- 4 Spm. om, hvordan EU-Domstolens kompetencer generelt påvirkes af forfatningstraktaten, til udenrigsministeren, og ministerens svar herpå
- 5 Spm. om indflydelsen af en eventuel forkastelse af forfatningstraktaten på udvidelsen af EU med Rumænien og Bulgarien, til udenrigsministeren, og ministerens svar herpå
- 6 Spm. om retten til sociale ydelser og harmonisering af social- og arbejdsmarkedspolitikken, til udenrigsministeren, og ministerens svar herpå
- 7 Spm. om forholdet mellem forfatningstraktatens vedtagelse og Tyrkiets medlemskab af EU, til udenrigsministeren, og ministerens svar herpå
- 8 Spm. om Bayerns ministerpræsidents udtalelser om årsagen til et eventuelt fransk nej til forfatningstraktaten, til udenrigsministeren, og ministerens svar herpå
- 9 Spm. om den britiske premierministers udtalelser om folkeafstemninger i andre lande, såfremt Frankrig stemmer nej til forfatningstraktaten, til udenrigsministeren, og ministerens svar herpå
- 10 Spm. om formålet med bestemmelsen om politiske partier på unionsplan, til udenrigsministeren, og ministerens svar herpå
- 11 Spm. om husstandsdeling af forfatningstraktaten sammenlignet

-
- med husstandsomdeling i forbindelse med en afstemning om ændring af grundloven, til udenrigsministeren, og ministerens svar herpå
- 12 Spm. om udgifterne til en husstandsomdeling af forfatningstraktaten, til udenrigsministeren, og ministerens svar herpå
- 13 Spm. om artikel II-96 om adgang til tjenesteydelser set i forhold til dom fra Domstolen af 17/5 2001, til udenrigsministeren, og ministerens svar herpå
- 14 Spm. om forholdet mellem servicedirektivet og artikel II-75, stk. 2, om ret til arbejde, til udenrigsministeren, og ministerens svar herpå
- 15 Spm. om betydningen af unionsborgeres ret til ophold på dansk territorium for omfanget af kriminalitet i Danmark, til udenrigsministeren, og ministerens svar herpå
- 16 Spm. om sammenhængen mellem forfatningstraktaten og forhandlingerne om EU's budget for 2007-2013, til udenrigsministeren, og ministerens svar herpå
- 17 Spm. om artikel II-63, stk. 2, litra c, om kommercialisering af menneskekroppen og muligheden for patent på menneskelige gener, til udenrigsministeren, og ministerens svar herpå
- 18 Spm. om, hvorvidt EU's magtområde udvides som konsekvens af artikel III-117 om inddragelse af beskæftigelseshensyn m.v. i unionens politikker, til udenrigsministeren, og ministerens svar herpå
- 19 Spm. om nye rettigheder som følge af Charteret om Grundlæggende Rettigheder, til udenrigsministeren, og ministerens svar herpå
- 20 Spm. om, hvorvidt fleksibilitetsbestemmelsen udvider Nicetraktatens artikel 308, til udenrigsministeren, og ministerens svar herpå
- 21 Spm. om forståelsen af artikel II-68, stk. 2, om beskyttelse af personoplysninger, til udenrigsministeren, og ministerens svar herpå
- 22 Spm. om EU-Domstolens kompetencer i forhold til Charteret om Grundlæggende Rettigheder, til udenrigsministeren, og ministerens svar herpå
- 23 Spm. om forringelser af borgeres mulighed for indsigt i forhold vedr. internationale organisationer, til udenrigsministeren, og ministerens svar herpå
- 24 Spm. om harmonisering af strafferetten, til udenrigsministeren, og ministerens svar herpå
- 25 Spm. om EU-Domstolens forrang for danske domstoles praksis vedrørende grundlovens bestemmelser om ytringsfrihed og forsamlingsfrihed, til udenrigsministeren, og ministerens svar herpå
- 26 Spm. om uddannelse som vare på et frit marked, til udenrigsministeren, og ministerens svar herpå
- 27 Spm. om udpegning af en EU-formand og Danmarks mulighed for at beklæde posten, til udenrigsministeren, og ministerens svar herpå

-
- 28 Spm. om omfanget af privatiseringer og liberaliseringer som følge af forfatningstraktaten, til udenrigsministeren, og ministerens svar herpå
- 29 Spm. om formuleringen af bestemmelsen om EU-udenrigsministeren i artikel I-28, stk. 4, til udenrigsministeren, og ministerens svar herpå
- 30 Spm. om domstolspraksis vedr. retten til ophold, til udenrigsministeren, og ministerens svar herpå
- 31 Spm. om nedskæringer i landbrugsstøtten som følge af artikel III-227 og III-228, til udenrigsministeren, og ministerens svar herpå
- 32 Spm. om Luxembourgforligets vetoret som forudsætning for dansk EU-medlemskab, til udenrigsministeren, og ministerens svar herpå
- 33 Spm. om udpegningen af EU's formand ved kvalificeret flertal, til udenrigsministeren, og ministerens svar herpå
- 34 Spm. om Danmarks mulighed for at være kritisk over for det iranske regime, såfremt forfatningstraktaten vedtages, til udenrigsministeren, og ministerens svar herpå
- 35 Spm. om, i hvilket omfang uddannelse er omfattet af tjenesteydelsesbegrebet, til udenrigsministeren, og ministerens svar herpå
- 36 Spm. om betydningen af, om et undervisningsforløb betales af det offentlige eller det private, og om retspraksis på området, til udenrigsministeren, og ministerens svar herpå
- 37 Spm. om flertalsafgørelser på området for handel med tjenesteydelser og muligheden for, at et medlemsland kan gøre indsigelse, til udenrigsministeren, og ministerens svar herpå
- 38 Spm. om flertalsafgørelser på visse dele af udenrigspolitikken jf. artikel III-300, artikel 2, litra c, til udenrigsministeren, og ministerens svar herpå
- 39 Spm. om, hvorvidt Kommissionen skal overveje, om liberalisering af handel med tjenesteydelser kan forstyrre den nationale levering af ydelser inden for sundhed, uddannelse og social sikring, til udenrigsministeren, og ministerens svar herpå
- 40 Spm. om, på hvilke områder fleksibilitetsbestemmelsen gælder, til udenrigsministeren, og ministerens svar herpå
- 41 Spm. om suverænitetsafgivelse i forbindelse med overgang fra enstemmighed til flertalsafgørelser, til udenrigsministeren, og ministerens svar herpå
- 42 Spm. om udformningen af artikel III-122 og behovet for grænser for, hvilke tjenesteydelser der skal omfattes af reglerne for det indre marked, til udenrigsministeren, og ministerens svar herpå
- 43 Spm. om Charteret om Grundlæggende Rettigheders anvendelighed i nationale afgørelser, til udenrigsministeren, og ministerens svar herpå
- 44 Spm. om kriterier for væsentlighed efter artikel I-36, stk. 1, vedrørende anvendelse af delegerede europæiske forordninger, til udenrigsministeren, og ministerens svar herpå

-
- 45 Spm. om fremtidige EU-medlemslande, herunder tidligere Sovjetrepublikker, til udenrigsministeren, og ministerens svar herpå
- 46 Spm. om oversigt over retsområder, hvor der kan forekomme problemer i nationale afgørelser mellem EU-retlige elementer og selvstændige danske vedtagelser, til udenrigsministeren, og ministerens svar herpå
- 47 Spm. om, hvorvidt hensynet til beskæftigelse, socialbeskyttelse m.v., jf. artikel III-117, kan underlægges bestemmelserne i forfatningstraktatens del 3 om bl.a. det indre marked, til udenrigsministeren, og ministerens svar herpå
- 48 Spm. om, hvorvidt det er i Danmarks interesse, at der indføres rotationsprocedure i Kommissionen, til udenrigsministeren, og ministerens svar herpå
- 49 Spm. om forfatningstraktatens forrang for nationale forfatninger og om hovedsynspunkter i den forbindelse i de europæiske lande, til udenrigsministeren, og ministerens svar herpå
- 50 Spm. om, hvornår EU's motto skal indgå i officielle danske sammenhænge, til udenrigsministeren, og ministerens svar herpå
- 51 Spm. om adgangen i artikel III-129 til at udvide anvendelsesområdet for unionsborgernes pligter og rettigheder i artikel I-10, til udenrigsministeren, og ministerens svar herpå
- 52 Spm. om, hvorvidt EU's status som juridisk person betyder, at EU kan indgå i handelsaftaler uden accept fra de nationale parlamenter, til udenrigsministeren, og ministerens svar herpå
- 53 Spm. om, hvorvidt der er tale om en udvidelse af EU's magt som følge af artikel I-15, stk. 3, om samordning af medlemslandenes social- og arbejdsmarkedspolitikker, til udenrigsministeren, og ministerens svar herpå
- 54 Spm. om, hvorvidt manglende henvisning til kristendommen i forfatningstraktaten skyldes hensynet til eventuelle fremtidige muslimske medlemslande, til udenrigsministeren, og ministerens svar herpå
- 55 Spm. om sammenhængen mellem artikel III-129 om rapport om unionsborgerskabet og den danske erklæring om unionsborgerskabet fra Edinburgh, til udenrigsministeren, og ministerens svar herpå
- 56 Spm. om eksempler på, at nedskæringer i Danmarks militære budget kan betyde forbedring af den militære kapacitet, til udenrigsministeren, og ministerens svar herpå
- 57 Spm. om magtfordelingen mellem store og små lande som følge af stemmewægte baseret på befolkningsstørrelse og betydningen heraf for Danmark inden for de forskellige politikområder, til udenrigsministeren, og ministerens svar herpå
- 58 Spm. om en sammenhæng mellem forfatningstraktaten og Tyrkiets medlemskab af EU, til udenrigsministeren, og ministerens svar herpå

-
- 59 Spm. om, hvorvidt unionsborgerskabet via domspraksis har udvidet rækkevidden af individuelle rettigheder, til udenrigsministeren, og ministerens svar herpå
- 60 Spm. om udvidelse af EF-Domstolens beføjelser som følge af afskaffelse af søjlestrukturen, til udenrigsministeren, og ministerens svar herpå
- 61 Spm. om EU-institutioners mulighed for at gribe ind i medlemsstaters skatteforhold, til udenrigsministeren, og ministerens svar herpå
- 62 Spm. om Kommissionens fortsatte eneret til at fremsætte forslag set i lyset af forfatningstraktatens rotationsprocedure, til udenrigsministeren, og ministerens svar herpå
- 63 Spm. om EU-institutioners mulighed for at gribe ind i medlemsstaters lønforhold, til udenrigsministeren, og ministerens svar herpå
- 64 Spm. om antallet af danske medlemmer i Europa-Parlamentet efter en eventuel udvidelse med Bulgarien, Rumænien og Tyrkiet, og om fordelingen af disse medlemmer ved samme stemmetal til partierne som ved valget til Parlamentet i 2004, til udenrigsministeren, og ministerens svar herpå
- 65 Spm. om ministerens kommentarer til henvendelse fra Keld Albrechtsen, jf. L 137, bilag 2, og forslaget heri om en uafhængig ekspertundersøgelse om anvendelse af grundlovens § 88, til udenrigsministeren, og ministerens svar herpå
- 66 Spm. om, hvorvidt ministeren deler synspunktet om, at det er godt, at udenrigspolitiske synspunkter kan træffes med flertal, til udenrigsministeren, og ministerens svar herpå
- 67 Spm. om, hvorvidt forfatningstraktaten har forrang for grundloven, og om, hvorvidt eventuelle ændringer i grundloven derfor kan ske uden sædvanlig grundlovsprocedure, til udenrigsministeren, og ministerens svar herpå
- 68 Spm. om omfanget af midler, EU-institutionerne har afsat til information om forfatningstraktaten, og om fordelingen af disse midler til hhv. modstandere og tilhængere, til udenrigsministeren, og ministerens svar herpå
- 69 Spm. om et medlemslands mulighed for under den fælles udenrigspolitik at sætte sig ud over en flertalsbeslutning pga. afgørende og vitale interesser, til udenrigsministeren, og ministerens svar herpå
- 70 Spm. om, hvilke festligheder regeringen vil foranstalte hvert år på EU's officielle festdag den 9. maj, og om eventuel inddragelse af andre fridage i maj, til udenrigsministeren, og ministerens svar herpå
- 71 Spm. om, i hvilke officielle danske sammenhænge Beethovens syvende symfoni skal spille sammen med »Der er et yndigt land«, om, hvem der træffer afgørelse herom, og om muligheden for at afvise at spille symfonien, til udenrigsministeren, og ministerens svar herpå

-
- 72 Spm. om brugen af EU's flag, om hvem der træffer beslutning herom og om muligheden for at afvise at bruge flaget, til udenrigsministeren, og ministerens svar herpå
- 73 Spm. om ministerens kommentarer til artikel i Berlingske Tidende om udvidelse af EU-Domstolens magt, til udenrigsministeren, og ministerens svar herpå
- 74 Spm. om ministerens holdning til, at befolkningerne kun kan have tillid til Kommissionens hensyntagen til medlemsstaternes forskellige interesser, såfremt alle lande er repræsenteret i Kommissionen, til udenrigsministeren, og ministerens svar herpå
- 75 Spm. om den juridiske status af den politiske aftale mellem regeringen, S, RV og SF, til udenrigsministeren, og ministerens svar herpå
- 76 Spm. om den juridiske status af den politiske aftale mellem regeringen, S, RV og SF, til udenrigsministeren, og ministerens svar herpå
- 77 Spm. om, hvorvidt de øvrige EU-lande behøver at tage hensyn til den politiske aftale mellem regeringen, S, RV og SF, til udenrigsministeren, og ministerens svar herpå
- 78 Spm. om brug af den såkaldte nødbremse i relation til det sociale sikringssystem og om EU-Domstolens mulighed for at underkende en dansk afvisning af et forslag, til udenrigsministeren, og ministerens svar herpå
- 79 Spm. om overensstemmelse mellem det danske forsvarsforbehold og formuleringerne i den politiske aftale mellem regeringen, S, RV og SF om EU's sikkerheds- og forsvarsdimension, til udenrigsministeren, og ministerens svar herpå
- 80 Spm. om EU's muligheder for i fremtiden at engagere sig i fredsskabende operationer, til udenrigsministeren, og ministerens svar herpå
- 81 Spm. om EU's muligheder for i fremtiden at engagere sig i fredsskabende operationer, til udenrigsministeren, og ministerens svar herpå
- 82 Spm. om, hvorvidt partierne bag den politiske aftale finder, at Danmark bør deltage i konfliktforebyggelse og fredsskabelse uanset det danske forsvarsforbehold, til udenrigsministeren, og ministerens svar herpå
- 83 Spm. om brugen af ekstern ekspertise i vurderingen af forslag efter artikel III-136 om social sikring, som det er formuleret i den politiske aftale mellem regeringen, S, RV og SF i afsnittet om vandrede arbejdstagere, til udenrigsministeren, og ministerens svar herpå
- 84 Spm. om, hvorvidt ministeren kan bekræfte, at ingen af partierne bag den politiske aftale mellem regeringen, S, RV og SF kan kræve, at der skal indhentes ekstern ekspertise i vurderingen af forslag efter artikel III-136 om social sikring, appel til DER, til

-
- udenrigsministeren, og ministerens svar herpå
- 85 Spm. om EU-Domstolens mulighed for at forbyde abort set i lyset af artikel II-62, stk. 1, om »ethvert menneskes ret til livet«, til udenrigsministeren, og ministerens svar herpå
- 86 Spm. om lægers muligheder set i lyset af artikel II-62, stk. 1, om »ethvert menneskes ret til livet«, til udenrigsministeren, og ministerens svar herpå
- 87 Spm. om behovet for ændring af dansk lovgivning som følge af artikel II-62, stk. 1, om »ethvert menneskes ret til livet«, til udenrigsministeren, og ministerens svar herpå
- 88 Spm. om betydningen af artikel II-62, stk. 1, om »ethvert menneskes ret til livet« i juridisk forstand, til udenrigsministeren, og ministerens svar herpå
- 89 Spm. om, hvorvidt sundhedsydelse er en tjenesteydelse, der skal behandles efter reglerne for det indre marked, til udenrigsministeren, og ministerens svar herpå
- 90 Spm. om, hvilke hensyn efter reglerne i det indre marked der retfærdiggør indgreb i fri udveksling af tjenesteydelser, når det gælder sundhed, til udenrigsministeren, og ministerens svar herpå
- 91 Spm. om, hvorvidt ordet »organisationer« i artikel I-26, stk. 7, om Kommissionens uafhængighed omfatter private industriorganisationer, til udenrigsministeren, og ministerens svar herpå
- 92 Spm. om, hvorvidt Kommissionen er forhindret i at inddrage industriorganisationer i de lovforberedende arbejdsgrupper, til udenrigsministeren, og ministerens svar herpå
- 93 Spm. om, hvorvidt borgernes ret til deltagelse i Unionens demokratiske liv vil betyde større åbenhed om Kommissionens arbejdsgrupper, til udenrigsministeren, og ministerens svar herpå
- 94 Spm. om, hvilke bestemmelser der sikrer en udvidelse af adgangen til aktindsigt, til udenrigsministeren, og ministerens svar herpå
- 95 Spm. om, hvorvidt man for at opfylde principperne om gode styreformer m.v. bør give indblik i, hvem der tager initiativ til og udarbejder forslag til lovgivning, til udenrigsministeren, og ministerens svar herpå
- 96 Spm. om, hvordan udannelse skal forstås i artikel II-74 om ret til uddannelse set i lyset af reglerne for det indre marked og tjenesteydelser, til udenrigsministeren, og ministerens svar herpå
- 97 Spm. om forskellen mellem »ret til« og »adgang til« i artikel II-74 om ret til uddannelse, til udenrigsministeren, og ministerens svar herpå
- 98 Spm. om, hvad der forstås ved obligatorisk uddannelse i artikel II-74 om ret til uddannelse, til udenrigsministeren, og ministerens svar herpå

-
- 99 Spm. om mulighederne for at indskrænke rettighederne i Charteret om Grundlæggende Rettigheder efter artikel II-112 om rækkevidden af rettighederne, til udenrigsministeren, og ministerens svar herpå
- 100 Spm. om, hvorvidt Unionens mål i artikel II-112 er anderledes, end dem der findes i dag, til udenrigsministeren, og ministerens svar herpå
- 101 Spm. om betydningen af artikel II-112, stk. 3, om fortolkningen af rettigheder i Charteret om Grundlæggende Rettigheder, til udenrigsministeren, og ministerens svar herpå
- 102 Spm. om, hvorvidt bestemmelsen om forrang i artikel I-6 betyder, at EF-Domstolen alene afgør fortolkningen af traktatteksten, til udenrigsministeren, og ministerens svar herpå
- 103 Spm. om, hvorvidt Charteret om Grundlæggende Rettigheder kan udvide unionsborgernes rettigheder og pligter efter artikel I-10, stk. 2, litra a, om ret til at færdes og opholde sig frit i andre medlemslande, til udenrigsministeren, og ministerens svar herpå
- 104 Spm. om, hvorvidt artikel III-125, stk. 1, om ret til at færdes frit og opholde sig frit har begrænset betydning set i lyset af Charteret om Grundlæggende Rettigheder, til udenrigsministeren, og ministerens svar herpå
- 105 Spm. om redegørelse for muligheden for gennemførelse af kollektive regler om social sikring efter artikel III-125, stk. 2, til udenrigsministeren, og ministerens svar herpå
- 106 Spm. om, hvilke dele af traktaten der giver mulighed for regler om social sikring, til udenrigsministeren, og ministerens svar herpå
- 107 Spm. om, hvordan begrebet »liberalisering af tjenesteydelser i videre udstrækning« i art. III-148 passer ind i en forfatningstekst, til udenrigsministeren, og ministerens svar herpå
- 108 Spm. om, hvilke grænser der er for liberalisering »i videre udstrækning« jf. artikel III-148, til udenrigsministeren, og ministerens svar herpå
- 109 Spm. om, hvorvidt »at sikre energimarkedets funktion« i artikel III-256 betyder yderligere liberaliseringer, til udenrigsministeren, og ministerens svar herpå
- 110 Spm. om medlemsstaternes mulighed for at give prisstøtte til udbygning af vedvarende energi set i lyset af artikel III-256, stk. 1, litra a om sikring af energimarkedets funktion, til udenrigsministeren, og ministerens svar herpå
- 111 Spm. om muligheden i traktatens energiafsnit for – i tilfælde af overkapacitet– at foretrække vedvarende energi frem for miljøskadelig energiproduktion, til udenrigsministeren, og ministerens svar herpå
- 112 Spm. om, hvorvidt traktatens energiafsnit ændrer på medlemsstaternes kompetencer, til udenrigsministeren, og ministerens svar herpå

-
- 113 Spm. om, hvorvidt artikel III-210, stk. 2, litra a, kan bruges til harmonisering af social- og arbejdsmarkedsforhold, til udenrigsministeren, og ministerens svar herpå
- 114 Spm. om, hvorvidt europæiske love og rammelove som beskrevet i artikel III-210, stk. 2, litra a, er juridisk bindende, til udenrigsministeren, og ministerens svar herpå
- 115 Spm. om, hvorvidt europæiske love og rammelove som beskrevet i artikel III-210, stk. 2, litra a, kan pålægge ændringer i relationerne mellem arbejdsmarkedets parter i Danmark, til udenrigsministeren, og ministerens svar herpå
- 116 Spm. om oplysninger i regeringens redegørelse om forfatningstraktaten om forsvarsforbeholdets anvendelse, hvad angår medlemslandenes forpligtelse til at forbedre deres militære kapacitet, til udenrigsministeren, og ministerens svar herpå
- 117 Spm. om, hvorvidt regeringen har til hensigt at sikre, at Danmark overholder bestemmelsen om forbedring af militær kapacitet trods forsvarsforbeholdet, til udenrigsministeren, og ministerens svar herpå
- 118 Spm. om, hvorvidt der findes oplysninger om målsætninger for EU-landenes militære kapacitetsopbygning, til udenrigsministeren, og ministerens svar herpå
- 119 Spm. om, hvorvidt den politiske aftale mellem regeringen, S, RV og SF kan forhindre en handelsaftale, der indebærer harmonisering, såfremt Domstolen ikke finder, at det er tilfældet, til udenrigsministeren, og ministerens svar herpå
- 120 Spm. om, hvorvidt Danmark efter NATO-pagten vil være forpligtet til at rykke lande, som har opfyldt forfatningstraktatens bestemmelse om bistandsforpligtelsen, og som er medlemmer af NATO, til undsætning, til udenrigsministeren, og ministerens svar herpå
- 121 Spm. om, hvorvidt struktureret samarbejde på forsvarsområdet ikke omhandler Petersbergopgaver, men har til formål at opbygge militær styrke, til udenrigsministeren, og ministerens svar herpå
- 122 Spm. om formuleringer i regeringens redegørelse om forfatningstraktaten, for så vidt angår brugen af ordet »grundlæggende« i beskrivelsen af EU's forsvarssamarbejde, til udenrigsministeren, og ministerens svar herpå
- 123 Spm. om, hvorvidt Danmark kan blokere for en handelsaftale inden for det kulturelle og audiovisuelle område, såfremt Kommissionen ikke finder, at aftalen kan bringe EU's kulturelle og sproglige mangfoldighed i fare, til udenrigsministeren, og ministerens svar herpå
- 124 Spm. om, hvorvidt Danmark kan blokere for en handelsaftale inden for sundhed, uddannelse eller sociale anliggender, såfremt Kommissionen finder, at aftalen ikke forstyrrer leveringen af ydelser inden for området, til udenrigsministeren, og ministerens svar herpå
- 125 Spm. om, hvordan det danske bidrag til EU's humanitære fond

-
- ændres, jf. artikel III-321, til udenrigsministeren, og ministerens svar herpå
- 126 Spm. om, hvordan den humanitære fond kan bruge til at fremme målsætningen i artikel III-292, stk. 2, litra e om at tilskynde til alle landes integration i den internationale økonomi, til udenrigsministeren, og ministerens svar herpå
- 127 Spm. om, hvorfor fleksibilitetsbestemmelsen ikke er nævnt blandt tilpasningsmulighederne i den politiske aftale mellem regeringen, S, RV og SF, til udenrigsministeren, og ministerens svar herpå
- 128 Spm. om, hvorvidt fleksibilitetsbestemmelsen kan bruges til at udvide EU's kompetence uden afholdelse af folkeafstemning i Danmark, til udenrigsministeren, og ministerens svar herpå
- 129 Spm. om regeringens holdning til forfatningstraktatens bestemmelse om muligheden for overgang til flertalsbestemmelser (passerellen) uden afholdelse af folkeafstemninger, til udenrigsministeren, og ministerens svar herpå
- 130 Spm. om, hvorvidt uvildige jurister har vurderet passerellen i forhold til grundloven, til udenrigsministeren, og ministerens svar herpå
- 131 Spm. om, hvorvidt ministeren kan bekræfte den franske præsident Chiracs garanti om bevarelse af offentlig sundhed som et nationalt anliggende, til udenrigsministeren, og ministerens svar herpå
- 132 Spm. om vurdering af den franske præsident Chiracs motiver for sin udtalelse om offentlig sundhed som nationalt anliggende, såfremt ministeren ikke kan bekræfte den franske præsidents udtalelser, til udenrigsministeren, og ministerens svar herpå
- 133 Spm. om, hvorvidt forfatningstraktaten kan svække NATO, og om det er regeringens politik at styrke det europæiske samarbejde på bekostning af forholdet til USA, til udenrigsministeren, og ministerens svar herpå
- 134 Spm. om, hvorvidt et flertal af EU-medlemslande kan erklære krig, selv om et stort mindretal modsætter sig dette, til udenrigsministeren, og ministerens svar herpå
- 135 Spm. om, hvilken folkeretlig regel der vil gælde, hvis et EU-medlemsland, som også er medlem af NATO, forpligtes til at indgå i militære handlinger, som er i strid med en flertalsbeslutning i EU, til udenrigsministeren, og ministerens svar herpå
- 136 Spm. om mulige konfliktsituationer mellem EU-medlemskabet og NATO-medlemskabet, til udenrigsministeren, og ministerens svar herpå
- 137 Spm. om, hvorvidt forpligtelsen for NATO-lande til at komme et andet NATO-land til undsætning har forrang for en eventuel beslutning i EU om neutralitet, til udenrigsministeren, og ministerens svar herpå
- 138 Spm. om, hvorvidt ministeren finder, at det er et EU-anliggende at ulovliggøre strafferetslove med tilbagevirkende kraft, til

-
- udenrigsministeren, og ministerens svar herpå
- 139 Spm. om ministerens holdning til, at rettighederne til betalt ferie, asylret og betalt barselsorlov fremover kan reguleres af EU-domstolen, til udenrigsministeren, og ministerens svar herpå
- 140 Spm. om, hvorvidt der findes uvildige undersøgelser om virkningen på arbejdsmarkedene i medlemslandene ved optagelse af nye medlemmer i EU, til udenrigsministeren, og ministerens svar herpå
- 141 Spm. om de vigtigste ulemper for Danmark ved en fortsat udvidelse af EU, til udenrigsministeren, og ministerens svar herpå
- 142 Spm. om, hvorvidt udvidelsen af EU har medført vækst i kriminaliteten i Danmark eller andre medlemslande, til udenrigsministeren, og ministerens svar herpå
- 143 Spm. om, hvilke analyser der belyser betydningen for den gennemsnitlige levestandard i EU af Tyrkiets optagelse i EU, til udenrigsministeren, og ministerens svar herpå
- 144 Spm. om, hvorvidt forfatningstraktaten vil gøre det nemmere for Danmark at forbyde sprøjtegifte, som er forbudt i Danmark, men som figurerer i EU's pesticiddirektiv, til udenrigsministeren, og ministerens svar herpå
- 145 Spm. om, hvorfor regeringen ikke har forsøgt at få indsat en miljøgaranti i forfatningstraktaten, til udenrigsministeren, og ministerens svar herpå
- 146 Spm. om, hvad regeringen vil gøre for at bevare de nuværende forbud mod sprøjtegifte, til udenrigsministeren, og ministerens svar herpå
- 147 Spm. om, hvad artikel III-147 om liberaliseringer af tjenesteydelser vil betyde, til udenrigsministeren, og ministerens svar herpå
- 148 Spm. om, hvordan artikel 52 i Nicetraktaten er blevet brugt af Kommissionen, til udenrigsministeren, og ministerens svar herpå
- 149 Spm. om, hvilke overvejelser Konventet og Rådet har gjort sig om friholdelse af tjenesteydelser for reglerne for det indre marked, til udenrigsministeren, og ministerens svar herpå
- 150 Spm. om, hvorfor forslaget fra konventsmedlem De Rossa om at give offentlige ydelser en stærkere status ikke blev vedtaget, til udenrigsministeren, og ministerens svar herpå
- 151 Spm. om, på hvilken måde Rådet har vedtaget en holdning til sikring af, at reglerne for det indre marked om statsstøtte ikke får indflydelse på medlemsstaternes offentlige ydelser, til udenrigsministeren, og ministerens svar herpå
- 152 Spm. om, hvad ændringen af artikel III-122 om tjenesteydelser af almen økonomisk interesse vil betyde, til udenrigsministeren, og ministerens svar herpå
- 153 Spm. om, hvorvidt forfatningstraktaten udvider mulighederne for etablering af et indre marked for viden og uddannelse, til udenrigsministeren, og ministerens svar herpå

-
- 154 Spm. om, hvorvidt ministeren i forbindelse med dansk erhvervslivs opfordringer til at prioritere uddannelsesområdet i internationale handelsliberaliseringer har været i kontakt med dansk erhvervslivs organisationer om udformning af artikel III-315 om principper for handelspolitikken, til udenrigsministeren, og ministerens svar herpå
- 155 Spm. om, hvilken type vedtagelse der kan lægge nye sektorer ind under det servicedirektiv, som Kommissionens her fremlagt, til udenrigsministeren, og ministerens svar herpå
- 156 Spm. om, hvorvidt vedtagelse af forfatningstraktaten vil betyde, at en MAI-aftale kan gennemføres trods fransk modstand, til udenrigsministeren, og ministerens svar herpå
- 157 Spm. om, hvilke hindringer for udenlandske investeringer EU skal fjerne i henhold til målsætningen i artikel III-314 om toldunionen, til udenrigsministeren, og ministerens svar herpå
- 158 Spm. om, hvilke investeringsforanstaltninger der ikke er omfattet af forfatningstraktatens bestemmelser om EU's fælles handelspolitik, til udenrigsministeren, og ministerens svar herpå
- 159 Spm. om oversendelse af de svenske og finske forslag til udformning af artikel III-315 om principper for handelspolitikken, til udenrigsministeren, og ministerens svar herpå
- 160 Spm. om, hvorvidt Rådet kan give Kommissionen mandat til forhandlinger om liberalisering af handel med tjenesteydelser i sektorer, hvor EU ikke har fuld kompetence, til udenrigsministeren, og ministerens svar herpå
- 161 Spm. om, hvorvidt danske forpligtelser under GATS-aftalen vil blive ændret med forfatningstraktaten, og om der vil ske harmonisering af EU-landenes forpligtelser, til udenrigsministeren, og ministerens svar herpå
- 162 Spm. om, på hvilke områder inden for den fælles handelspolitik en harmonisering er udelukket jf. artikel III-315, stk. 6, til udenrigsministeren, og ministerens svar herpå
- 163 Spm. om, hvorvidt den afgrænsning af beføjelser, der ligger i artikel III-315, stk. 6, kan ændres ved EU-Domstolen, til udenrigsministeren, og ministerens svar herpå
- 164 Spm. om, hvorvidt den afgrænsning af beføjelser, der ligger i artikel III-315, stk. 6, kan ændres ved europæiske afgørelser, love, rammelove eller forordninger, til udenrigsministeren, og ministerens svar herpå
- 165 Spm. om, i hvilke tilfælde Europa-Parlamentet under artikel III-325 om aftaler med tredjelande skal godkende aftaler indgået under den fælles handelspolitik, til udenrigsministeren, og ministerens svar herpå
- 166 Spm. om, hvorvidt Europa-Parlamentet skal godkende mandatet til Kommissionen til forhandlinger under den fælles handelspolitik, til udenrigsministeren, og ministerens svar herpå

-
- 167 Spm. om kommentarer til udtalelser om, at Charteret om Grundlæggende Rettigheder skaber nye rettigheder, som går videre end den europæiske menneskerettighedskonvention, til udenrigsministeren, og ministerens svar herpå
- 168 Spm. om regeringens vurdering af artikel i Berlingske Tidende om forholdet mellem Charteret om Grundlæggende Rettigheder og den europæiske menneskerettighedskonvention, til udenrigsministeren, og ministerens svar herpå
- 169 Spm. om betydningen af eventuelle forskelle mellem Charteret om Grundlæggende Rettigheder og den europæiske menneskerettighedskonvention, til udenrigsministeren, og ministerens svar herpå
- 170 Spm. om betydningen af forskellene mellem Charteret om Grundlæggende Rettigheder og den europæiske menneskerettighedskonvention, såfremt EU tiltræder den europæiske menneskerettighedskonvention, til udenrigsministeren, og ministerens svar herpå
- 171 Spm. om betydningen af artikel I-9, stk. 2, om tiltrædelse af den europæiske menneskerettighedskonvention, til udenrigsministeren, og ministerens svar herpå
- 172 Spm. om, hvorvidt EU-Domstolen er endelig retsinstans i sager om overtrædelse af den europæiske menneskerettighedskonvention jf. artikel I-9, stk. 2, til udenrigsministeren, og ministerens svar herpå
- 173 Spm. om ministerens kommentarer til den tjekkiske præsidents begrundelser for at forkaste forfatningstraktaten, jf. L 137 – bilag 4, til udenrigsministeren, og ministerens svar herpå
- 174 Spm. om ministerens vurdering af baggrunden for den tjekkiske præsidents udtalelser om forfatningstraktaten, såfremt ministeren er uenig i synspunkterne, til udenrigsministeren, og ministerens svar herpå
- 175 Spm. om, hvorvidt ministeren er enig i MEP Jo Leinens vurdering af den tjekkiske præsidents udtalelser om forfatningstraktaten, til udenrigsministeren, og ministerens svar herpå
- 176 Spm. om, hvorvidt ministeren finder, at artikel IV-444 understøtter den tjekkiske præsidents udtalelse som citeret i L 137 – spørgsmål 175, til udenrigsministeren, og ministerens svar herpå
- 177 Spm. om ministerens besvarelse af en række spørgsmål om Traktat om en Forfatning for Europa, til udenrigsministeren, og ministerens svar herpå
- 178 Spm. om begrænsninger på personoplysninger som indsamles via Europol og Schengensamarbejdet, til udenrigsministeren, og ministerens svar herpå
- 179 Spm. om samtykke hos berørte personer i forbindelse med indsamling af personoplysninger under Europol og Schengensamarbejdet, til udenrigsministeren, og ministerens svar

herpå

- 180 Spm. om inddragelse af ekstern ekspertise i forbindelse med vurdering af forslag med hjemmel i artikel III-136 om social sikring, til udenrigsministeren, og ministerens svar herpå
- 181 Spm. om sagkyndig vurdering som omtalt i den politiske aftale mellem regeringen, S, RV og SF, til udenrigsministeren, og ministerens svar herpå
- 182 Spm. om forskellen mellem den nuværende fleksibilitetsbestemmelse (TEF 308) og forfatningens fleksibilitetsbestemmelse (artikel I-18) og brugen i relation til forfatningens del III, til udenrigsministeren, og ministerens svar herpå
- 183 Spm. om, hvorvidt fleksibilitetsbestemmelsen (artikel I-18) kan bruges til at regulere medlemsstaternes lønforhold, til udenrigsministeren, og ministerens svar herpå
- 184 Spm. om, hvorfor det hidtil ikke har været muligt at sikre åbenhed om, hvilke personer der sidder i Kommissionens lovforberedende arbejdsgrupper, til udenrigsministeren, og ministerens svar herpå
- 185 Spm. om, hvorvidt der fremover vil være fuld åbenhed om lovgivningen i EU, herunder om arbejdet under komitéprocedurerne, til udenrigsministeren, og ministerens svar herpå
- 186 Spm. om, hvorvidt svaret på spm. 123 skal forstås således, at det forudsættes, at et medlemsland kan mobilisere et flertal i Rådet mod Kommissionen for at undgå ikrafttræden af en handelsaftale, som efter medlemslandets vurdering udgør en fare for statens levering af ydelsen, til udenrigsministeren og ministerens svar herpå
- 187 Spm. om, hvorvidt ministeren kan bekræfte, at det ikke er en forudsætning for mandatgivningen, at mandatet har været godkendt i de nationale parlamenter, hvis området hører under EU's handelspolitik, til udenrigsministeren, og ministerens svar herpå
- 188 Spm. om, hvorvidt alle former for intellektuel ejendomsret er omfattet af beskyttelsen i artikel II-77, stk. 2, til udenrigsministeren, og ministerens svar herpå
- 189 Spm. om, hvorvidt beskyttelsen af intellektuel ejendomsret i artikel II-77, stk. 2, har forrang for hensynet til almenvellet, til udenrigsministeren, og ministerens svar herpå
- 190 Spm. om, hvorvidt intellektuel ejendomsret i artikel II-77, stk. 2, indebærer, at en person kan tage patent på eksisterende planter, dyr m.v., til udenrigsministeren, og ministerens svar herpå
- 191 Spm. om, hvorvidt forfatningen giver hjemmel til over EU-budgettet at give tilskud til kirkelige og diakonale organisationer og i bekræftende fald, hvor en sådan hjemmel findes, til udenrigsministeren, og ministerens svar herpå
- 192 Spm. om, hvorvidt der i det nuværende traktatgrundlag er hjemmel til at yde tilskud over EU-budgettet til kirkelige og diakonale organisationer og i bekræftende fald, hvor en sådan hjemmel findes,

- til udenrigsministeren, og ministerens svar herpå
- 193 Spm. om, hvorvidt folkekirkens medlemskab af KEK betyder, at folkekirken vil indgå i den dialog med Unionen, som omhandles i artikel I-52, pkt. 3, og i bekræftende fald, med hvilket mandat det sker, til udenrigsministeren, og ministerens svar herpå
- 194 Spm. om, hvorvidt folkekirken ved ansættelse af personale er omfattet af forfatningens diskrimineringsforbud, til udenrigsministeren, og ministerens svar herpå
- 195 Spm. om bekræftelse og uddybning af svar på S 1164 om, at Danmark ikke har vetoret over for forslag fra Kommissionen i forbindelse med handelsaftale inden for det kulturelle og audiovisuelle område samt inden for uddannelse, sundhed eller sociale anliggender, til udenrigsministeren, og ministerens svar herpå
- 196 Spm. om, hvorvidt et enkelt land kan få Rådet til at vedtage et forslag om at ændre Kommissionens forslag, eller om der kræves kvalificeret flertal i Rådet, jf. besvarelsen af spm. 123 og 124, til udenrigsministeren, og ministerens svar herpå
- 197 Spm. om oversigt over de områder, hvor forfatningen efter regeringens opfattelse betyder, at der overlades yderligere beføjelser til EU, således at proceduren i grundlovens § 20 skal følges, til udenrigsministeren, og ministerens svar herpå
- 198 Spm. om, hvorvidt indførelse af en mindre afgift på universiteter eller andre højere læreanstalter betyder, at disse uddannelser bliver tjenesteydelser i traktatens forstand, til udenrigsministeren, og ministerens svar herpå
- 199 Spm. om anførelse af de områder, hvor regeringen ikke med sikkerhed kan afvise, at der kan blive tale om en vis yderligere, meget begrænset overladelse af beføjelser til EU, jf. Justitsministeriets redegørelse af 22. november 2004, til udenrigsministeren, og ministerens svar herpå
- 200 Spm. og uddybning af sætning i svar på spm. 34 om det enkelte medlemslands udenrigspolitik, til udenrigsministeren, og ministerens svar herpå
- 201 Spm. om oversigt over politikområder, hvor forfatningen udelukker unionskompetence, til udenrigsministeren, og ministerens svar herpå
- 202 Spm. om, hvorvidt forfatningstraktaten hindrer EU i at engagere sig i militære aktioner, der ikke sker på mandat af FN's Sikkerhedsråd, jf. spm. 80, til udenrigsministeren, og ministerens svar herpå
- 203 Spm. om, hvorvidt regeringen mener, at der er en traktat at stemme om, hvis franskmændene og hollænderne stemmer nej, jf. besvarelsen af spm. 9, til udenrigsministeren, og ministerens svar herpå
- 204 Spm. om, hvorvidt besvarelsen af spm. 78 skal forstås således, at regeringen tolker forpligtelsen til at forbedre den militære kapacitet som en pligt til at udvide de styrker, som kan udsendes til områder uden for EU, og om, hvor der kan findes støtte til denne fortolkning,

-
- til udenrigsministeren, og ministerens svar herpå
- 205 Spm. om, hvorvidt besvarelsen af spm. 91 skal forstås sådan, at Kommissionen ikke må søge forslag fra erhvervslivet i forbindelse med forhandlingerne under WTO med løfte om, at forslagene vil blive fremmet, til udenrigsministeren, og ministerens svar herpå
- 206 Spm. om, hvorvidt besvarelsen af spm. 95 skal forstås sådan, at ministeren er enig i, at det er uforeneligt med princippet om gode styreformer og en hindring for civilsamfundets deltagelse, at man ikke kan få oplyst, hvem der sidder i Kommissionens komiteer, til udenrigsministeren, og ministerens svar herpå
- 207 Spm. om anmodning om besvarelse af spm. 11, til udenrigsministeren, og ministerens svar herpå
- 208 Spm. om, hvorvidt regeringen vil medvirke til at få afklaret, om de forudsætninger for det danske EF/EU-medlemskab, som har ligget til grund for de forudgående folkeafstemninger, herunder Luxembourg-forligets vetoret, fortsat er gældende, til udenrigsministeren og ministerens svar herpå
- 209 Spm. om, hvorvidt besvarelsen af spm. 158 skal forstås således, at alle investeringsforanstaltninger under direkte udenlandske investeringer vil være omfattet af EU's handelspolitik, til udenrigsministeren, og ministerens svar herpå
- 210 Spm. om be- eller afkræftelse af, at de nye stemmeprocedurer medfører, at Danmark få mindre magt i Rådet, jf. besvarelsen af spm. 57, til udenrigsministeren, og ministerens svar herpå
- 211 Spm. om, hvorvidt det i sidste instans er EU-Domstolen, der kan fortolke forfatningstraktaten med henblik på at afgøre, om et givet område er omfattet af EU's handelspolitik, til udenrigsministeren, og ministerens svar herpå
- 212 Spm. om brugen af nitrit i økologisk kød i relation til væsentlighedskriterier for anvendelse af delegerede europæiske forordninger, jf. besvarelsen af spm. 44, til udenrigsministeren, og ministerens svar herpå
- 213 Spm. om, hvorvidt EU med forfatningstraktaten kan lovgive om direkte skatter, til udenrigsministeren, og ministerens svar herpå
- 214 Spm. om, hvorfor Kommissionen ikke har udfærdiget et rammedirektiv om tjenesteydelser af almen økonomisk interesse, sådan som Det Europæiske Råd opfordrede til i marts 2002, jf. besvarelsen af spm. 151, til udenrigsministeren, og ministerens svar herpå
- 215 Spm. om, hvorvidt der fremover vil ske løbende justeringer af fordelingen af antallet af medlemmer i Europa Parlamentet og stemmer i Rådet som følge af befolkningsudviklingen i medlemslandene, til udenrigsministeren, og ministerens svar herpå
- 216 Spm. om, hvorvidt besvarelsen af spm. 55 skal forstås sådan, at artikel III-129 giver mulighed for udvidelse af rettigheder under

-
- unionsborgerskabet, uden at det påvirker det danske forbehold for unionsborgerskabet, til udenrigsministeren, og ministerens svar herpå
- 217 Spm. om bekræftelse af, at det ikke er tilstrækkeligt, at en ydelse finansieres over de offentlige budgetter, for at den kan siges at nyde offentlig støtte på sådan måde, at den ikke er berørt af det indre markeds regler om statsstøtte, jf. besvarelse af spm. 26, til udenrigsministeren, og ministerens svar herpå
- 218 Spm. om EU-institutioners udbetaling af midler til tilhængere og modstandere af EU-forfatningen i de lande, som afholder folkeafstemning om EU-forfatningen, til udenrigsministeren, og ministerens svar herpå
- 219 Spm. om, hvorvidt EU-Domstolen af hensyn til unionens målsætninger, jf. artikel I-3, kan regulere f.eks. lønforhold, organisationsret eller strejkeret, til udenrigsministeren, og ministerens svar herpå
- 220 Spm. om, hvor mange gange den danske kommissær Mariann Fischer Boel har haft den danske regering i høring, jf. besvarelsen af spm. 92, til udenrigsministeren, og ministerens svar herpå
- 221 Spm. om, hvorvidt EU-forfatningen sikrer, at offentlig sundhed bevares som et rent nationalt anliggende, til udenrigsministeren, og ministerens svar herpå
- 222 Spm. om, hvorvidt ministeren vil bekræfte, at der ikke er nogen forskel mellem »ret« til og »adgang« til uddannelse, jf. besvarelsen af spm. 97, til udenrigsministeren, og ministerens svar herpå
- 223 Spm. om, hvorvidt Charteret om Grundlæggende Rettigheder udvider Unionens materielle anvendelsesområde henset til, at artikel I-10 om Unionsborgerskabet har direkte virkning, til udenrigsministeren, og ministerens svar herpå
- 224 Spm. om forståelsen af besvarelsen af spm. 106 om artikel III-125 og overladelse af yderligere beføjelser til EU og omtalen heraf i Justitsministeriets redegørelse af 22. nov. 2004, til udenrigsministeren, og ministerens svar herpå
- 225 Spm. om, hvorvidt der med hjemmel i artikel III-210, stk.1, litra c, kan udstedes minimumsforskrifter, som regulerer det økonomiske niveau, til udenrigsministeren, og ministerens svar herpå
- 226 Spm. om, hvorvidt forfatningstraktatens bistandsforpligtelse er ekterritorial, til udenrigsministeren, og ministerens svar herpå
- 227 Spm. om, hvorvidt ministeren mener, at artikel II-72, stk. 2, om politiske partier på unionsplan skal opfattes sådan, at disse partier skal have særlige rettigheder, til udenrigsministeren, og ministerens svar herpå
- 228 Spm. om, hvorvidt artikel III-271 giver EU magt til at fastsætte strafferetlige sanktioner og minimumsregler for, hvad der er strafbart på politikområder omfattet af EU-forfatningen, til udenrigsministeren, og ministerens svar herpå

-
- 229 Spm. om, hvorvidt besvarelsen af spm. 13 indebærer, at medlemslandene ikke må opretholde eller tildele enerettigheder til nuværende eller kommende statsvirksomheder, men alene kompensere disse for særlige forpligtelser, til udenrigsministeren, og ministerens svar herpå
- 230 Spm. om, hvorvidt der i forfatningen er hindringer for at tage patent på et menneskeligt gen, til udenrigsministeren, og ministerens svar herpå
- 231 Spm. om, hvorvidt EU kan få mere magt via passarellebestemmelsen, uden at befolkningen spørges, såfremt partierne bag den politiske aftale mellem regeringen, S, RV og SF er enige, til udenrigsministeren, og ministerens svar herpå
- 232 Spm. om, hvorvidt retten til aktindsigt efter artikel II-102 indebærer, at en unionsborger kan få oplyst, hvor mange komiteer, udvalg m.v. som findes i unionens regi, og hvem der sidder heri, til udenrigsministeren, og ministerens svar herpå
- 233 Spm. om, hvorfor der ikke i den politiske aftale mellem regeringen, S, RV og SF står, at partierne skal overholde FN pagten og kun engagere sig i militære operationer godkendt af FN, til udenrigsministeren, og ministerens svar herpå
- 234 Spm. om, hvorvidt det er ministerens opfattelse, at Danmark pga. det retlige forbehold ikke kan deltage i det retlige samarbejde, hvis det sker på basis af artikel III-271, til udenrigsministeren, og ministerens svar herpå
- 235 Spm. om, hvorvidt det forhold, at partierne bag den politiske aftale mellem regeringen, Socialdemokraterne, Det Radikale Venstre og SF ikke forholder sig til fleksibilitetsbestemmelsen i artikel I-18 betyder, at regeringen frit kan hente sit mandat blandt alle partier i Folketinget, når bestemmelsen anvendes, til udenrigsministeren, og ministerens svar herpå
- 236 Spm. om, hvorvidt EU-Domstolen kan påkende sager, der har hjemmel i artikel III-136 om social sikring, til udenrigsministeren, og ministerens svar herpå
- 237 Spm. om, hvorvidt der i forfatningen er bestemmelser, der er til hinder for, at EU kan engagere sig i fredsskabende operationer uden mandat fra FN, til udenrigsministeren, og ministerens svar herpå
- 238 Spm. om, hvorvidt EU-Domstolen er juridisk bundet af en erklæring optrykt i forfatningstraktaten, til udenrigsministeren, og ministerens svar herpå
- 239 Spm. om forrang af EU-Domstolens fortolkning af en bestemmelse i menneskerettighedskonventionen, i tilfælde hvor bestemmelsen ikke først har været behandlet af Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol, til udenrigsministeren, og ministerens svar herpå
- 240 Spm. om, hvorvidt Kommissionen kan få mulighed for at udarbejde

forslag om liberalisering af folkeskoleområdet, hvis Rådet tager fleksibilitetsbestemmelsen i anvendelse, til udenrigsministeren, og ministerens svar herpå

- 241 Spm. om, hvorvidt Danmark af EU-Domstolen kan pålægges at ændre friskoleordningen, til udenrigsministeren, og ministerens svar herpå
- 242 Spm. om redegørelse for retstilstanden for tjenesteydelser set i lyset af dommen Müller Fauré sammenholdt med besvarelsen af spm. 26, som oplyser, at uddannelse ikke er en tjenesteydelse, i det omfang den er offentligt finansieret, til udenrigsministeren, og ministerens svar herpå
- 243 Spm. om, hvorvidt ministeren kan bekræfte, at tjenesteydelser efter dommen Müller Fauré også lader ydelser omfatte af reglerne i det indre marked, når betalingen er foretaget af det offentlige, til udenrigsministeren, og ministerens svar herpå
- 244 Spm. om, hvorvidt ministeren kan bekræfte, at uddannelse ikke er en tjenesteydelse, hvis der er tale om en kombination af offentlig finansiering og egenbetaling, til udenrigsministeren, og ministerens svar herpå
- 245 Spm. om redegørelse for, hvordan forholdet mellem offentlig finansiering og privat betaling indvirker på, om en ydelse anses for en tjenesteydelse eller ej, til udenrigsministeren, og ministerens svar herpå
- 246 Spm. om redegørelse for, under hvilke betingelser en uddannelse kan omfattes af reglerne om det indre marked, jf. besvarelsen af spm. 26 og 36, til udenrigsministeren, og ministerens svar herpå
- 247 Spm. om, hvordan definitionen af tjenesteydelser i forfatningens artikel III-145 skal fortolkes, for så vidt angår ordlyden om, at ydelserne »normalt udføres mod betaling«, til udenrigsministeren, og ministerens svar herpå

Finansudvalgets spørgsmål til statsministeren og dennes svar herpå

Spørgsmålet og ministerens svar herpå er optrykt efter ønske fra Dansk Folkeparti.

Statsminister Anders Fogh Rasmussens svar på spørgsmål nr. 1 vedrørende aktstykke 111 stillet af Finansudvalget den 20. april 2005:

Spørgsmål:

»Der ønskes en beregning af de realistiske omkostninger ved at husstandsomdele forfatningstraktaten, hvis dette forudsættes at ske på den billigst mulige måde og herunder bl.a. a) under anvendelse af den billigst mulige distributionsform. I beregningen ønskes angivet prisen ved anvendelse af henholdsvis Post Danmark og den billigste private distributør, og der ønskes oplyst omkostningerne henholdsvis ved særskilt udsendelse samt ekstraomkostningerne, hvis forfatningstraktaten udsendes sammen med en husstandsomdelt avis eller anden publikation, der under alle omstændigheder distribueres, b) med den mindst omkostningskrævende måde at mangfoldiggøre/trykke traktaten. Omkostningerne ønskes specificeret på henholdsvis trykke- og distributionsomkostningerne.«

Svar:

Aktstykke 111 handler om fordeling af midler til partier, bevægelser og lokale-regionale enkeltinitiativer til oplysning og debat om EU op til folkeafstemningen 27. september 2005. For partier og bevægelser med parlamentarisk repræsentation indebærer aktstykket en ligelig fordeling af midler mellem tilhængere og modstandere af forfatningstraktaten. Midlerne til partier og bevægelser med parlamentarisk repræsentation fordeles på grundlag af ja-sidens og nej-sidens egne ønsker.

Det er vigtigt for regeringen, at der informeres bedst muligt om den nye EU-traktat. Befolkningen skal have et godt, oplyst og solidt grundlag for deres stillingtagen ved en folkeafstemning om forfatningstraktaten. Alle, der ønsker det, skal naturligvis have mulighed for at sætte sig ind i teksterne uden omkostninger for den enkelte.

Allerede nu kan forfatningstraktaten fås med posten ved henvendelse til Folketingets EU-Oplysning eller ved henvendelse til Udenrigsministeriet. Den kan også hentes ned fra Internettet for dem, der har mulighed for det.

Spørgsmålet om en eventuel husstandsomdeling af traktaten indgår ikke i aktstykke 111. Der henvises til besvarelserne på spørgsmål herom stillet i henhold til § 20 i Folketingets forretningsorden (S 736 af 13. april, S 451 af 29. marts, S 204 af 9. marts og S 501 af 31. marts 2005 – alle fra 2005). Det fremgik i øvrigt af mødet mellem alle Folketingets partier den 3. marts, at der ikke var støtte til en husstandsomdeling af traktaten, og at et flertal fandt, at EU-oplysningsmidlerne var bedre brugt på anden vis. Det vil derfor ikke være korrekt at bede private virksomheder om at afgive konkrete tilbud.

På grund af Nej-partiernes store interesse i en husstandsomdeling har Statsministeriet tidligere lavet et hurtigt overslag over de mulige omkostninger med udgangspunkt i Post Danmarks normale takster og Danmarks Statistiks opgørelse over antal husstande i Danmark. Der var tale om et meget groft skøn for trykning og husstandsomdeling af traktaten, som selvfølgelig ikke tog højde for de rabatter, som ville kunne fås, hvis husstandsomdeling af traktaten var aktuelt. Til grund for det hurtige skøn lå Rådssekretariatets udgave af traktaten inklusive alle protokoller og erklæringer med

en samlet vægt på over et kilo. Med Post Danmarks almindelige porto for en økonomiforsendelse ville udsendelse af en traktat i dette format koste 43 kr. pr. stk. Ganget med ca. 2,5 mio. husstande gav det ca. 107 mio. kr. Hertil kom udgifter til trykning af traktaten, som blev sat til ca. 20 kr. pr. stk. Uden rabatter og til almindelige takster løb det samlet op i ca. 150 mio. kr.

Hvis der tages udgangspunkt i den af Folketingets Præsidiiums godkendte udgave af forfatningstraktaten, der indeholder et uddrag af traktatens protokoller og erklæringer, og vejer ca. 600 gram, og hvis det forudsættes, at traktaten husstandsomdeltes som adresseløs forsendelse, ville udgifterne til distribution baseret på Post Danmarks listepreiser være ca. 18,3 mio. kr. ekskl. moms. Listepreisen bør dog tages med det forbehold, at der i fodnoterne til listepreiserne optræder en række tillæg som eventuelt vil påvirke prisen i opadgående retning. Herudover tager listepreiserne selvsagt ikke højde for eventuelle forhandlede nedslag.

Ifølge EU-modstandernes avis, Notat, som tager udgangspunkt i Folketingets EU-oplysnings udgave af traktaten med et udvalg af protokoller og erklæringer, ville der kunne opnås en rabat på 25% ved distribution til 2,4 mio. husstande, hvormed prisen for distribution ville kunne reduceres til ca. 15,7 mio. kr. inkl. moms. Ifølge Notats undersøgelser gennem kontakt til en trykkerigruppe i Rødovre ville stykprisen for trykning af denne version af forfatningstraktaten være 16,37 kroner ved et oplag på 20.000 og 7 kr. ved et oplag på 2,4 mio. Med rabatter ville trykningen af denne version ifølge Notat således kunne gøres for ca. 16,8 mio. kr. Andetsteds oplyser Notat, at samme trykkeri vil kunne trykke det nødvendige oplag for 10.050.000 kr. Statsministeriet har ikke verificeret disse tal.

Tages udgangspunkt i den samlede traktattekst, som udlægges til afstemning inklusive alle protokoller og erklæringer, ville vægten og dermed trykke- og eventuelt distributionsomkostningerne – naturligvis være højere.

Som det fremgår af besvarelsen af S 501 af 31. marts 2005 ville prisen for trykning og distribution selvsagt også være afhængig af opsætning, papirkvalitet mv.

De mulige ekstraomkostninger ved husstandsomdeling af forfatningstraktaten sammen med en husstandsomdelt avis eller en anden publikation vil selvsagt ligeledes afhænge af formatet og vægten af denne anden publikation.

Det kan yderligere oplyses, at Statsministeriet har modtaget kopi af en e-mail til Ritzau fra et forlagstrykkeri (Nørhaven Paperbacks), som på eget initiativ har vurderet, at trykkeriet ville kunne trykke og distribuere en ikke nærmere bestemt udgave af traktaten for 18 mio. kr. alt efter ambitionsniveau. Det er ikke oplyst, hvor stor en andel af dette beløb, som ville gå til henholdsvis trykning og distribution.